

Secretari General
Generalitat de Catalunya
Departament de Polítiques Digitals
i Administració Pública

E-569/18
@CPujolSK
N. Gato

Número: 0125/1483/2018
Data: 07/09/2018 13:10:59

Registre d'entrada

Sra. Marta Felip i Torres
Secretària general
Departament d'Empresa i Coneixement
Passeig de Gràcia, 105
08008 Barcelona

Benvolguda senyora,

Us faig referència al procediment de consulta pública prèvia relativa a la Memòria preliminar de l'Avantprojecte de llei de modificació de la Llei 16/2015, del 21 de juliol, de simplificació de l'activitat administrativa de l'Administració de la Generalitat i dels governs locals de Catalunya i d'impuls de l'activitat econòmica, el text del qual està sotmès al tràmit procedimental d'audiència per mitjà d'escrit rebut per correu electrònic amb data 11 de juliol de 2018.

De conformitat amb l'informe emès pels Serveis Jurídics de la nostra entitat, amb aquesta iniciativa normativa de modificació de la Llei 16/2015 el Govern vol resoldre un conjunt de problemes que s'han detectat amb l'aplicabilitat d'aquesta:

- Estandarditzar el règim d'intervenció de noves activitats econòmiques que no estan regulades per cap normativa (room scape, xiquiparcs...), de manera que no siguin individualment els ajuntaments els que determinin el seu règim d'intervenció.
- Regular el règim sancionador supletori, així com la previsió de multes coercitives d'acord amb la nova normativa bàsica de procediment administratiu.
- Estandarditzar el procediment a tot Catalunya de les modificacions de caràcter substancial de les condicions en què es duen a terme les activitats de la Llei.
- Estandarditzar el règim d'intervenció de les activitats amb impacte la regulació sectorial de les quals no estableix els règims d'intervenció per a l'obertura de l'establiment (per exemple, establiments que desenvolupen una activitat formativa reglada o que ofereixen una atenció especialitzada a les persones grans o amb necessitats d'atenció especials).

- Solucionar els problemes d'interoperabilitat entre administracions públiques per tal de possibilitar que l'empresari pugui fer una tramitació unificada dels diferents procediments i, també, el pagament electrònic de les taxes associades.

Pel que fa a les modificacions que es plantegen, en principi, amb la informació de què es disposa, les considerem també necessàries, tota vegada que hi ha aspectes tècnics de la Llei que s'ha vist que convé solucionar. Amb tot, haurem d'estar amatents al text articulat que es proposi, atès l'impacte que aquest tindrà sobre les administracions locals a nivell normatiu i pressupostari. En tot cas el que no volem, tanmateix, és que s'aprofiti aquesta iniciativa per abordar qüestions d'oportunitat que afecten aspectes del règim jurídic de les entitats locals i que res tenen a veure amb la simplificació administrativa.

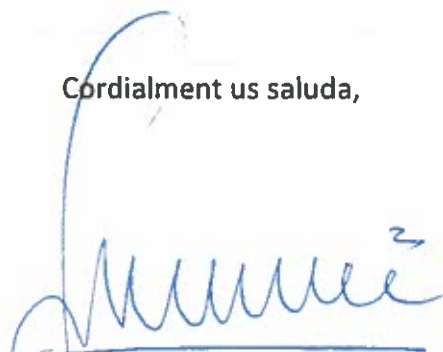
Ja en el seu dia, en el tràmit del procediment d'elaboració de la Llei, vam al·legar la mala tècnica administrativa emprada, per tal com la Llei recordava una llei òmnibus. No es limitava a ser una llei que establia un marc per a la simplificació administrativa i la liberalització de les activitats econòmiques, sinó que aprofitava per incorporar modificacions al TRLMRLC (que, recordem-ho, és una llei reforçada de l'article 62.2 de l'EAC, en tant que és de desenvolupament bàsic d'aquest text). Especialment crítics ens mostràvem amb la introducció d'un nou article 69 bis al TRLMRLC, per tal de regular el procediment voluntari per a la suspensió temporal de prestació de determinats serveis per part dels municipis (article 19).

Denunciàvem el fet que el procediment ofereix molts dubtes des de la vessant de l'autonomia local i que en el cas que un municipi deixi de prestar un servei (no obligatori i durant el període de 2 anys, prorrogable 2 més) no es preveu una prestació supletòria per una altra Administració. Som de la opinió que la decisió de prestar o no un determinat servei pertany a l'esfera de l'autonomia local, sens perjudici que aquesta pugui estar condicionada a diferents requisits legals (com tenir reconeguda la competència i/o disposar de la capacitat financera suficient per poder-los prestar). Un veritable respecte al principi d'autonomia local comporta que la decisió de prestar un servei local (o de no prestar-lo) mai pugui quedar condicionada a un control d'oportunitat per part d'una altra Administració.

Es tracta d'una modificació que es va introduir per raons d'oportunitat, i que no tenia cap relació amb la simplificació administrativa, pel que ara, amb ocasió d'aquesta iniciativa governamental, es podria aprofitar per preveure la seva derogació.

Finalment, s'acompanyen al present escrit, el document de consideracions a *l'avantprojecte de llei de simplificació de l'activitat administrativa de l'administració de la Generalitat i dels governs locals de Catalunya i de l'impuls de l'activitat econòmica* presentades per la nostra entitat en el tràmit d'audiència pública -1 d'octubre de 2014- (Document 1); el document de posicionament de la nostra entitat en la Comissió de Govern Local de Catalunya on es va debatre el text de l'esmentat avantprojecte (Document 2) i el text de la compareixença de la nostra entitat davant la Comissió d'Afers Institucionals, sessió número 57, de 25 de març de 2015, respecte al ja *Projecte de llei de simplificació de l'activitat administrativa de l'administració de la Generalitat i dels governs locals de Catalunya i de l'impuls de l'activitat econòmica* (Document 3), per tal que el Departament tingui al seu abast els elements que permetin conèixer en aquest tràmit de reforma al text la posició d'aquesta entitat respecte de la norma vigent.

Cordialment us saluda,

Juan Ignacio Soto Valle

Barcelona, 7 de setembre de 2018

JISV.ep/84-18

FEDERACIÓ DE MUNICIPIS
DE CATALUNYA

Document 1

Consideracions de l'FMC a l'avantprojecte de llei de simplificació de l'activitat administrativa de l'Administració de la Generalitat i dels governs locals de Catalunya i de l'impuls de l'activitat econòmica, presentades en tràmit d'audiència pública en data

1 d'octubre de 2014

FEDERACIÓ DE MUNICIPIS
DE CATALUNYA

CONSIDERACIONS DE L'FMC A L'AVANTPROJECTE DE LLEI DE SIMPLIFICACIÓ DE L'ACTIVITAT ADMINISTRATIVA DE L'ADMINISTRACIÓ DE LA GENERALITAT I DELS GOVERNS LOCALS DE CATALUNYA

Segons l'exposició de motius, l'Avantprojecte de llei té per objectiu principal *“establir una sèrie de criteris amb la voluntat de clarificar i simplificar les obligacions imposades a les administracions públiques catalanes i, consegüentment, als ciutadans i les empreses, per la normativa vigent”*.

Cal tenir present que aquesta iniciativa normativa s'emmarca dins de l'“Eix 5. Govern digital i simplificació de la tramitació administrativa” del Pla de Reforma de l'Administració de la Generalitat i del seu sector públic, que pretén facilitar la relació de la ciutadania i de les empreses amb l'Administració, per mitjà de l'impuls de l'administració electrònica com a eina de simplificació i accessibilitat a la tramitació administrativa, per tal d'augmentar l'eficiència i l'eficàcia en la gestió i reduir el temps d'inversió dels ciutadans.

Per aconseguir aquest objectiu de simplificació administrativa, la proposta normativa modifica diverses normatives, coma ara les següents:

- el Decret legislatiu 2/2003, de 28 d'abril, pel qual s'aprova el text refós de la Llei municipal i de règim local de Catalunya;
- la Llei 26/2010, del 3 d'agost, de règim jurídic i de procediment de les administracions públiques de Catalunya;
- la Llei 20/2009, del 4 de desembre, de prevenció i control ambiental de les activitats
- la Llei 3/2010, de 18 de febrer, de prevenció i seguretat en matèria d'incendis en establiments, activitats, infraestructures i edificis;
- la Llei d'urbanisme, aprovada pel Decret legislatiu 1/2010, de 3 d'agost; i,
- la Llei 6/1988, de 3 de març, forestal de Catalunya

Pel que fa a la seva estructura, es compona de sis títols. Així:

- El Títol I, regula l'objecte, l'àmbit d'aplicació i les finalitats de la llei.
- El Títol II modifica la normativa catalana del procediment administratiu, generalitzant l'existència de cartes de serveis en totes les administracions públiques, incloses les locals, i determinant que la declaració responsable i la comunicació prèvia han de ser els mecanismes ordinaris de control de qualsevol administració pública catalana.
- El Títol III estén la simplificació administrativa a l'àmbit de les activitats econòmiques, regula les conseqüències administratives si no es formula una

comunicació prèvia o una declaració responsable quan aquesta és necessària, o quan si es fa, és falsa o inexacta. El títol també regula el règim d'intervenció aplicable a les activitats innòcues o de baix risc.

- El Títol IV, és pot ser el que concentra el gruix de modificacions que poden tenir més interès des del punt de vista dels ens locals, doncs modifica la norma principal del règim jurídic català, el Text refós de la Llei municipal i de règim local de Catalunya. Té la intenció de crear un procediment que permeti als ens locals suspendre temporalment determinats serveis de competència local en situacions d'impossibilitat financera.
- El Títol V modifica el règim de les llicències ambientals, ampliant els supòsits de les sotmeses al règim de comunicació prèvia.
- El Títol VI que modifica la Llei 6/1988, de 3 de març, forestal de Catalunya, tot i que l'exposició de motius estableixi que aquest títol *"extingeix les cambres agràries i en regula la representativitat de les organitzacions professionals agràries"*.

I finalment, es recullen una sèrie de disposicions addicionals, transitòries, derogatòria i finals, que aborden diferents aspectes relatius a l'aplicabilitat i adequació a les disposicions d'aquest avantprojecte, entre altres qüestions.

Dels sis títols descrits, només els cinc primers incideixen, clarament, sobre els interessos dels ens locals. I serà en aquests on centrarem el gruix de les nostres consideracions.

I. Observacions de caràcter general a l'avantprojecte de llei

Com s'ha dit anteriorment l'objecte principal d'aquesta iniciativa legislativa és la simplificació administrativa. És per això que ara voldríem detenir-nos breument en què significa aquest concepte i quins són els efectes que la seva aplicació comporta.

No es possible ara entrar en grans detalls ni profunditats al voltant del complex concepte de "simplificació administrativa" que té lectures plurals (unes més estrictes i altres més laxes), però que en l'avantprojecte que analitzem s'enquadra dins, tal com es veurà, d'una noció àmplia o extensa.

Hi ha, en efecte, precedents importants en innumbrables documents de la Comissió Europea que connecten mediatament o immediatament amb una noció "allargada" de simplificació administrativa com un mitjà d'incentivar el desenvolupament econòmic i la competitivitat empresarial. La simplificació administrativa s'ha anat imposant amb força des que es dissenyés l'Estratègia de Lisboa per al creixement i l'ocupació. També, encara que és un aspecte que no s'aborda en l'avantprojecte, són abundants els textos

comunitaris que persegueixen una "simplificació normativa" o una millor regulació que serveixi d'incentiu a l'activitat econòmica. I, en fi, la reducció de càrregues administratives o burocràtiques ha estat, així mateix, un dels objectius de la Unió Europea en els últims anys (en particular, a partir de 2007).

Totes aquestes estratègies s'emmarquen, com es veurà immediatament, en programes de modernització i canvi en les administracions públiques. A aquest procés ha pretès, així mateix, contribuir l'OCDE i el mateix Consell d'Europa (a través, principalment, de Recomanacions i documents del Congrés de Poders Regionals i Locals).

Però, sens dubte, el factor que actua com a motor de la necessitat d'incorporar la simplificació administrativa al nostre panorama normatiu és l'entrada en l'escena normativa de la Directiva 2006/1223/CE del Parlament Europeu i del Consell, de 12 de desembre de 2006, relativa als serveis en el mercat interior (en endavant, Directiva de Serveis).

En efecte, aquesta disposició normativa ja preveia que el fet d'iniciar un procés de simplificació administrativa era un objectiu comú a tots els estats membres. Així, es deia que per tal d'aconseguir aquest objectiu de simplificació administrativa s'havia de procedir a la simplificació de procediments i eludir l'exigència de determinats requisits formals. La finalitat era eliminar les barreres o els obstacles que s'interposaven per al lliure establiment i l'exercici de la prestació de serveis en els Estats membres.

Però, la regulació de la simplificació administrativa que duia a terme la Directiva de Serveis es recollia en el capítol II d'aquesta norma. I el seu contingut transitava entre una mena de declaració d'intencions (article 5.1: "Els Estats membres han de verificar els procediments i els tràmits aplicables a l'accés a una activitat de serveis i al seu exercici") i, també, la regulació d'una sèrie d'instruments amb efectes informatius i de gestió per a vehicular aquesta simplificació, com era la "finestreta única" (article 6) i el dret d'informació (article 7). Tot això es vinculava amb "els procediments per via electrònica" que eren la peça clau o de tancament per assolir l'airejada simplificació administrativa.

En un important document de la Comissió Europea (*Manual sobre la transposició de la Directiva de Serveis*) s'exposaven amb claredat els objectius del legislador comunitari. I aquests succintament eren els següents:

- S'instava els Estats membres a simplificar els procediments administratius, a establir finestretes úniques i brindar la possibilitat de realitzar els procediments a distància, i per mitjans electrònics.
- La simplificació administrativa contribuiria, així, "a promoure la competitivitat de l'economia europea".
- Els estats han de verificar els procediments i tràmits aplicables a l'accés a una activitat de serveis i al seu exercici, i hauran de simplificar-los si no són prou

simples. Això implica que han de dedicar "un esforç real a la simplificació administrativa" i "que hauran d'examinar i avaluar els procediments i tràmits des de la perspectiva del prestador"

- "El concepte de procediments i tràmits és ampli i comprèn qualsevol mesura administrativa que els prestadors de serveis estiguin obligats a adoptar, com la remissió de documents, la presentació de declaracions o el registre d'autoritats competents"
- Establia, així mateix, que els Estats membres haurien de garantir que les finestretes úniques estiguessin en funcionament, com a molt tard, abans de finalitzar el termini de transposició.
- Les finestretes han de ser "úniques" des del punt de vista del prestador i s'ha de garantir que aquest pugui realitzar tots els procediments i tràmits a través de la finestra única.
- La informació hauria de recollir-se en les mateixes finestretes i s'hauria d'impulsar l'establiment de procediments electrònics que contribueixin a la modernització de l'Administració.

El concepte de simplificació administrativa pel qual s'inclinava la Directiva de Serveis era, per tant, un concepte "curt" o "limitat", que deixava fora altres elements amb poques connexions materials o instrumentals (per exemple, el règim excepcional d'autoritzacions o els límits al seu exercici). S'optava així per un concepte de simplificació administrativa vinculat estretament amb la simplificació de procediments i tràmits, així com amb un arsenal d'instruments telemàtics i informatius i de gestió que podien facilitar la implantació d'aquest objectiu. No obstant això, el Manual esmentat incorporava també dins d'aquest concepte de simplificació "la presentació de declaracions". Tal com veurem, l'avantprojecte no adopta aquesta noció de simplificació administrativa, sinó que opta per un concepte més ampli que inclou moltes altres mesures.

La transposició que es va fer de la Directiva de Serveis a través de la Llei 17/2009, de 24 de novembre ("Llei paraigua") va seguir amb lleugers matisos, que no vénen ara al cas, l'esquema traçat per la disposició de la Unió Europea. La seva regulació es troba en el capítol IV, articles 17 a 19. La Llei 25/2009, de 23 de desembre (coneguda com a "Llei Òmnibus"), de modificació de diverses lleis per a la seva adaptació a la Llei sobre el lliure accés a les activitats de serveis i el seu exercici, va introduir uns canvis importants en la mateixa Llei 7/1985, de 2 d'abril, reguladora de les bases del règim local. Així, es van modificar els següents punts: a) es va afegir un nou paràgraf d) a l'article 70 bis, precisament en relació amb els processos de simplificació administrativa (procediments i tràmits, així com a finestra única); i b) es va modificar l'article 84 (pel que fa a mitjans d'intervenció de l'activitat dels ciutadans).

En modificacions successives (entre les quals destaca la Llei 2/2011, de 4 de març, d'economia sostenible, que duu a terme una decidida aposta per la simplificació i l'agilitació de tràmits) es van incorporar els articles 84 bis i 84 ter a la Llei 7/1985. El primer d'ells va establir la regla segons la qual, amb caràcter general, l'exercici d'activitats no se sotmetrà a l'obtenció de llicència o un altre mitjà de control preventiu, establint excepcionalment els supòsits en què així podia ser exigint aquest mitjà de control.

Mentre que l'article 84 ter emplaçava al fet que, en els supòsits que no procedís el control preventiu, les administracions públiques establirien i planificarien els procediments de comunicació i verificació ulterior.

Finalment, la Llei 17/2013, de 27 de desembre, de racionalització i sostenibilitat de l'Administració Local, va tornar a modificar, en un sentit més liberalitzador, la regulació recollida en l'article 84 bis de la Llei 7/1985, de 2 d'abril, de bases del règim jurídic de les administracions públiques. La finalitat no era una altra que, tal com indicava el preàmbul de l'esmentada Llei, "afavorir la iniciativa econòmica privada, evitant intervencions administratives desproporcionades".

Pel que fa a Catalunya, cal indicar que el procés d'introducció de la idea-força de la simplificació administrativa arrenca també de la transposició del Dret de la Unió Europea, més concretament de la Directiva de Serveis. L'Estatut d'autonomia de 2006 en el seu article 30 recull el "dret d'accés als serveis públics i a una bona administració". Reflex del principi de "bona administració" serà una normativa autonòmica que s'aprova a partir d'aquell moment. En l'àmbit sectorial es van aprovar modificacions de nombroses lleis per transposar la Directiva de Serveis, però també amb caràcter més transversal es van aprovar altres textos normatius que, en bona part dels casos, estenien el seu àmbit d'aplicació a les entitats locals i, amb major o menor intensitat, abordaven també aspectes relacionats amb els processos de simplificació administrativa en sentit ampli.

Així, la Llei 26/2010, del 3 d'agost, del règim jurídic i de procediment de les administracions públiques de Catalunya, que serà objecte d'atenció en una fase posterior d'aquesta Nota-Informe, estenia el seu àmbit d'aplicació als ens locals i regulava alguns principis i regles relacionats directament amb la simplificació administrativa. De forma més instrumental, també la Llei 29/2010, del 3 d'agost, de l'ús dels mitjans electrònics al sector públic de Catalunya, estenia la seva aplicabilitat als ens locals i al sector públic vinculat, dependent o adscrit a aquells.

Després es van anar aprovant una sèrie de lleis plantejades des d'un enfocament transversal o horitzontal, però que tenien per objecte la modificació puntual de determinades lleis sectorials amb un objectiu molt precís: fer efectius els principis de simplificació administrativa i normativa, de racionalització de les administracions

públiques i de no imposició de càrregues que comportin un cost innecessari per als ciutadans i l'activitat econòmica.

Dins d'aquest conjunt de lleis es pot esmentar com a exemple la Llei 9/2011, del 29 de desembre, de promoció de l'activitat econòmica, així com la Llei 10/2011, del 29 de desembre, de promoció de l'activitat econòmica. La tècnica legislativa emprada en ambdós textos normatius és la que ha acabat per influir en l'actual Avantprojecte de llei de simplificació administrativa de l'Administració de la Generalitat i dels governs locals, segons direm a continuació. Una tècnica normativa que, també, cal dir-ho, és en bona mesura "importada" de lleis estatals, com ara la Llei 2/2011 o el Decret-lei 8/2011.

En qualsevol cas, com bé va apuntar en el seu dia la doctrina administrativista, tota aquesta arquitectura normativa derivada, mediatament o immediatament, de la Directiva de Serveis i dels processos de liberalització, configuren la simplificació administrativa (en la seva dimensió de simplificació de procediments i tràmits) com un mitjà per superar els obstacles al bon funcionament del mercat. Així mateix, s'enquadren aquests processos de simplificació dins dels processos de modernització i d'acord amb els paràmetres aplicatius del principi de bona administració. Es tracta de suprimir obstacles i barreres administratives que suposin càrregues als prestadors de serveis.

De fet, aquest marc conceptual és el que s'ha seguit, sens dubte, pel mateix Govern de la Generalitat, sobretot en definir els diferents Eixos estratègics de la Reforma de l'Administració, de conformitat amb el Pla de reforma de l'Administració presentat el passat mes de juny de 2014. En efecte, l'Eix 5 d'aquest Pla de Reforma s'enuncia com "Govern digital i simplificació de la tramitació administrativa", l'objectiu nuclear és "reformat l'organització de l'Administració de la Generalitat i simplificar-la a través de la transformació tecnològica".

I en aquesta lògica, encara que centrada més aviat en l'activitat econòmica (i no tant en la tecnologia), s'enquadra l'avantprojecte que seguidament analitzarem. Però, abans d'introduir-nos en l'anàlisi del contingut i dels objectius de l'avantprojecte, així com en la seva sistemàtica i els seus problemes de tècnica legislativa, convé incidir en el fet que l'enunciat de l'avantprojecte potser no encerta a reflectir el seu contingut real.

En realitat, no és un avantprojecte de "simplificació administrativa", sinó realment de "mesures per fer efectiva la simplificació administrativa". La diferència pot resultar de matís, però no ho és realment.

Aquesta proposta normativa no estableix un marc general de simplificació administrativa, sinó més aviat incorpora una bateria de mesures puntuals que regulen

"ex novo" algunes qüestions o duu a terme la modificació d'un bon nombre de lleis transversals (o generals) i sectorials.

La tècnica emprada és el resultat de moltes lleis aprovades amb anterioritat pel Parlament de Catalunya, i té una configuració que s'aproxima més a una "Llei òmnibus" de modificació puntual de lleis sectorials, encara que, en aquest cas, s'inclouen unes normes noves amb vocació d'aplicació general (especialment en el títol III de l'Avantprojecte).

És, en qualsevol cas, una tècnica normativa molt discutible, perquè afecta la seguretat jurídica i dificulta la correcta interpretació dels textos legals modificats, llevat que immediatament el Govern de la Generalitat (cosa que no és habitual) publiqui textos consolidats d'aquestes normes (que no tenen, en si mateixos, valor oficial).

En una breu exposició de motius es justifica el perquè d'aquesta iniciativa normativa. Però un cop feta aquesta declaració genèrica sobre el seu objectiu, la norma "confessa" una realitat que és incontestable: "Bona part de l'activitat econòmica que exerceixen els ciutadans i les empreses requereix la intervenció dels ajuntaments". Per tant, un dels destinataris principals de la norma, sinó el central, són precisament els municipis. Aquest és un punt important, ja que no es pot amagar que els dos destinataris bàsics de la norma són, d'una banda, els departaments sectorials de la Generalitat i, de l'altra, els municipis. La resta de les entitats locals (especialment vegueries i comarques) haurien de prestar assistència i cooperació tècnica als ajuntaments perquè puguin assumir les obligacions inherents a la posada en marxa de la futura Llei.

La veritat és que, com també s'indica, el marc regulador general ja es troba establert en la Llei 26/2010, del 3 d'agost, de règim jurídic i de procediment de les administracions públiques de Catalunya, que, tal com s'exposa "conté una clara voluntat simplificadora". Per tant, el valor afegit que pretén atorgar aquest avantprojecte a aquesta normativa general és configurar la simplificació administrativa no com una obligació de les administracions públiques, sinó com un veritable dret subjectiu de la ciutadania, les empreses i els professionals. Sens dubte aquesta és una intenció lloable, però ja es veurà fins a quin punt s'aconsegueix mitjançant les diferents normes que conté l'avantprojecte.

La finalitat que sí s'aconsegueix és la de fer servir la simplificació administrativa per millorar els procediments regulats per les normatives local i sectorial dels àmbits competencials de la Generalitat de Catalunya. Amb aquest procés de simplificació es pretén garantir que els procediments d'autorització i control de les activitats econòmiques suposin una reducció de terminis, una major eficiència de recursos i, sobretot, repercutixin de manera directa en la reactivació de l'activitat econòmica i de l'ocupació.

Bé, aquests són els objectius generals de l'avantprojecte recollits en l'exposició de motius. De la simple transcripció dels mateixos ja s'adverteix el fet que la noció "simplificació administrativa" està absent (excepte en una referència crucial en la seva concepció com a pretès "dret subjectiu") de la mateixa exposició de motius. Per això entenem que la noció de simplificació administrativa per la qual aposta aquest avantprojecte és de caràcter "omnicomprensiu", ja que arriba no només a les qüestions més estretament vinculades amb aquest concepte (simplificació de procediments i tràmits o finestra única) sinó que s'estén per diferents àmbits tant generals com sectorials.

En resum, es per això que es pot considerar que l'avantprojecte més aviat recull una sèrie de mesures per a fer efectiva la simplificació administrativa i la liberalització d'activitats i serveis en l'Administració de la Generalitat i expressament en les administracions municipals.

Tal i com ja s'ha apuntat anteriorment l'avantprojecte duu a terme una modificació puntual d'un bon nombre de lleis, algunes de caràcter general i altres de clar contingut sectorial. De fet, l'avantprojecte també té una doble finalitat reguladora: d'una banda, inclou algunes normes "noves" (això és, que innoven el marc normatiu general en la matèria) i, de l'altra, s'incorporen diferents modificacions de textos legals actualment vigents.

El fil conductor d'aquestes modificacions és el que s'exposa en els objectius de la norma, tal com es contenen en l'exposició de motius. Però aquest llistat, tot i ser ampli, no arriba a la intensitat d'altres que es van aprovar anteriorment en altres lleis que tenien aquesta mateixa finalitat. De fet es pot constatar que només s'han modificat quatre lleis sectorials davant de dos de caràcter general. La profunditat de la modificació és variable segons el tipus de llei del qual es tracti. En tots els casos es tracta de modificacions puntuals, però la naturalesa qualitativa de les mateixes varia en funció de les matèries (sens dubte importants en alguna de les regulades en el títol V).

L'avantprojecte té una estructura senzilla, doncs es compon de diversos títols i d'una sèrie de disposicions addicionals, transitòries, derogatòria i finals, que aborden diferents aspectes relatius a l'aplicabilitat i adequació a les disposicions d'aquest avantprojecte, entre altres qüestions.

En relació a aquesta sistemàtica es poden formular d'entrada una sèrie d'observacions: La primera és que, sens dubte, el títol III (juntament amb la determinació de l'àmbit d'aplicació del títol I) conté les decisions normatives més importants de caràcter general que enllacen directament amb l'objecte de l'avantprojecte (encara que entès, com dèiem, amb caràcter ampli): la simplificació administrativa. Aquest títol III té la

singularitat que no entrarà en vigor fins transcorreguts sis mesos des de la publicació d'aquesta llei.

La segona fa referència al fet que aquest títol III cal llegir-lo en paral·lel amb el també important títol V, que estableix les regles d'adaptació de la normativa sectorial amb la legislació sectorial abans enunciada. Això hauria d'implicar que l'entrada en vigor d'aquest títol V s'ajornés, també, en els termes que estableix la disposició final tercera, però no es diu res al respecte. Per tant, l'avantprojecte difereix la vigència del títol III, però considera immediatament vigent el Títol V que adapta la normativa sectorial als règims d'intervenció introduïts en el títol III.

Perquè, en efecte, el problema central que planteja aquest Avantprojecte de llei (i que només parcialment es resol en el títol V) és la relació entre aquest i la legislació sectorial vigent. L'avantprojecte té moltes referències a la legislació sectorial com excepció a l'aplicació dels mandats que conté. Les regles de l'avantprojecte s'apliquen sempre, llevat que la legislació sectorial no digui una altra cosa. Per tant, la vocació d'aplicabilitat general de l'avantprojecte queda molt minvada, a excepció d'allò que preveu el ja esmentat títol V i en les modificacions puntuals que es realitzen d'algunes lleis sectorials.

Aquesta tècnica legislativa implicarà, probablement, que gran part de les decisions normatives d'aquesta llei de simplificació administrativa perdin la seva veritable naturalesa ja sigui perquè la llei sectorial reguli un règim diferent (per exemple, en matèria d'autoritzacions o llicències) o ja sigui perquè aquesta legislació sectorial no s'adapti a la "nova filosofia" en matèria de simplificació administrativa en l'exercici d'activitats econòmiques. Aquest és un risc cert, que només podria haver-se superat mitjançant un procés d'adaptació i modificació generalitzat de tota la legislació sectorial que s'ocupi d'aquest tipus d'activitats (d'altra banda molt àmplies) anomenades "econòmiques". Però no s'ha fet així, potser per la dificultat tècnica -fet que cal reconèixer- que un procés d'aquestes característiques presenta.

Al marge dels comentaris posteriors referents al títol IV, conté una sèrie de modificacions del Text refós de la Llei municipal i de règim local de Catalunya, i es pot avançar que, excepte algun article puntual del mateix relatiu a la intervenció en l'activitat dels ciutadans (modificació de l'article 236), la resta, pràcticament, no tenen res a veure amb l'objecte de l'avantprojecte (simplificació administrativa, llevat que aquesta s'entengui en un sentit tan ampli que desvirtui completament el seu significat), doncs moltes vegades es tracten matèries molt allunyades de la finalitat estricta de la norma. Aquesta forma de legislar trenca "la unitat de matèria" de la Llei i aguditza la percepció que es tracta, en realitat, d'una "Llei òmnibus" en alguns dels seus passatges, sense fil conductor que l'orienti en les seves previsions.

II. Observacions a l'articulat de l'avantprojecte de llei

Les observacions que l'FMC voldria plantejar a l'articulat de l'avantprojecte són les següents:

TÍTOL I. DISPOSICIONS GENERALS

Pel que fa al Títol I relatiu a les "Disposicions generals", en aquest títol es regulen l'objecte, l'àmbit d'aplicació i la finalitat de la Llei.

Article 1. Objecte

Pel que fa a l'objecte no hi ha res a comentar, llevat que aquest establiment de "principis, criteris i regles bàsiques" que han de seguir les administracions públiques per aconseguir determinats efectes no es compleixen en alguns apartats de l'avantprojecte, que estan molt distants d'aquestes pretensions (especialment en l'àmbit de la reforma del text refós de la llei municipal i de règim local).

Article 2. Àmbit d'aplicació

L'àmbit d'aplicació, pel que ara interessa, s'estén a les entitats locals i, així mateix, a les entitats del seu sector públic que exerceixin potestats administratives. Més precisions hauria de requerir la referència als consorcis, ja que en aquest cas caldria referir-se especialment a aquells que estiguin "adscrits" a les entitats locals o, si s'escau, a l'Administració de la Generalitat, conforme amb la nova disposició addicional vintena de la Llei 30/1992, de 26 de novembre, segons la redacció donada per la Llei 27/2013, de 27 de desembre, de racionalització i sostenibilitat de l'administració local.

No obstant això, el mateix avantprojecte de llei estableix, en determinats moments, algunes regles específiques que només són aplicables a l'Administració de la Generalitat. En aquest cas, com és obvi, la previsió genèrica d'aplicabilitat a les entitats locals no actuaria.

Article 3. Finalitats de la llei

A les finalitats recollides en l'article 3 s'observa que no apareix expressament la simplificació administrativa i sí, en canvi, "*els procediments administratius, especialment aquells que tendeixen al control de les activitats econòmiques*". Les referències de l'apartat c) (instruments de coordinació i de cooperació) amb prou

feines apareixen reflectits en l'articulat de l'avantprojecte, amb l'excepció dels aspectes telemàtics.

TÍTOL II: MODIFICACIÓ DE LA LLEI 26/2010, DE 3 D'AGOST, DE DE RÈGIM JURÍDIC I DE PROCEDIMENT DE LES ADMINISTRACIONS PÚBLIQUES DE CATALUNYA

Pel que fa al Títol II de "*Modificació de la Llei 26/2010, de 3 d'agost, de de règim jurídic i de procediment de les Administracions públiques de Catalunya*", l'exposició de motius identifica perfectament quines són les modificacions que duu a terme aquest títol. Es tracta de modificacions molt puntuals que es projecten sobre una Llei que ja s'ocupa en diferents moments de la simplificació administrativa, tant en el marc del principi de bona administració (article 22) o en l'ús dels mitjans electrònics i en la presentació de sol·licituds de comunicació (articles 24 i 27) com en la regulació detallada de principis de l'article 31, on es recull expressament el principi de simplificació i racionalitat administrativa.

Concretament, l'esmentada exposició de motius diu el següent: "*Aquesta modificació pretén, d'una banda, que les cartes de serveis, com a compromís de servei de l'Administració, es generalitzin, d'una altra, que la declaració responsable i la comunicació prèvia es configurin com els mecanismes de control ordinari que exerceixen les administracions públiques catalanes. A més, s'estableixen un seguit de previsions per aquells casos en què la resolució del procediment requereix l'emissió de diferents informes: reducció del termini per a la seva emissió a 10 dies; obligació de sol·licitar l'emissió de tots els informes de manera simultània; i dret de l'interessat a exigir la continuació del procediment si l'informe no ha estat evacuat dins de termini. Finalment, als efectes d'evitar que la demora en el desenvolupament reglamentari d'una llei endarrereixi la seva aplicació efectiva, s'estableix un límit temporal per dur a terme aquest desenvolupament*".

S'identifiquen molt bé per tant les modificacions que pretén l'avantprojecte de l'esmentada Llei.

Article 4. Modificació de la llei 26/2010, de 3 d'agost, del règim jurídic i de procediment de les administracions públiques de Catalunya

En efecte, l'article 4, primer, modifica l'article 23 de la Llei 26/2010, pel que fa al seu apartat 3. Aquest article 23 regula un anomenat "dret a uns serveis públics de qualitat". L'apartat 3, relatiu a les Cartes de Servei de les administracions públiques, les converteix en una "obligació legal" per a totes les administracions públiques, a

diferència de la regulació anterior que establia la necessitat d'"impulsar-les". Aquest canvi qualitatiu és important, ja que no discrimina entre tipus de municipis.

Tampoc es preveu cap regla expressa de col·laboració institucional per assolir aquests objectius, la qual cosa dificulta la seva aplicació (més tenint en compte que estarà vigent aquesta regla a partir dels vint dies següents a la publicació de la norma) en tot tipus de municipis, especialment en aquells de mitjana i petita grandària. A més, caldria intentar cohonestar aquesta regla amb les previsions de la Proposició de llei de transparència i d'accés a la informació pública, actualment en tramitació d'urgència al Parlament de Catalunya, on també es preveu, en el seu article 59 una "generosa" regulació de les Cartes de Servei, aplicable en la resta d'aspectes als ens locals.

S'afegeix un article 34 bis a la Llei 26/2010, en l'article 4, segon, de l'avantprojecte, on s'estableix una detallada regulació del "règim general de la intervenció administrativa" on clarament s'aposta per la declaració responsable i la comunicació prèvia com a "instruments de control" (realment no són tals, ja que el control és l'activitat que realitza l'Administració una vegada que l'inici de l'exercici de l'activitat s'efectuï a través d'aquests tràmits) de l'Administració Pública. Tot això sense perjudici d'allò que estableix la legislació sectorial. Són principis generals que pretenen la liberalització de l'exercici d'aquest tipus d'activitats econòmiques i de serveis, limitant les potestats d'intervenció "a priori" de l'administració en coherència amb la Directiva de Serveis.

En l'article 4, tercer, l'avantprojecte afegeix així mateix un nou article 52 bis a la Llei 26/2010, en matèria d'informes. Una regulació en la qual la nota més distintiva és la regla que els informes s'emetin en el termini de 10 dies, llevat que una "norma amb rang de llei" estableixi una altra cosa; així com l'acumulació simultània de la tramitació de tots els informes establint un termini de trenta dies (que contradia l'anterior) per emetre els informes. Es preveu, així mateix, una regla (en l'apartat 6) que pretén dotar d'algun contingut a aquest reforçament del "dret subjectiu" a la simplificació administrativa a la qual faci referència la mateixa exposició de motius com una de les grans novetats.

S'afegeix una disposició addicional setzena mitjançant la qual s'estableix un procediment "*d'identificació i autenticació de la ciutadania per accedir a la signatura electrònica no avançada*". La proposta normativa és interessant, però requereix (com bé indica l'apartat 3 d'aquesta norma aplicable només a l'Administració de la Generalitat) d'algun tipus de disposició normativa local o acord municipal en què es determinin els termes, condicions i supòsits d'utilització d'aquest sistema de signatura electrònica a les entitats locals afectades.

A través del punt cinquè de l'article 4 de l'avantprojecte s'afegeix una disposició addicional dissetena que té per objecte el "desplegament reglamentari de les lleis" del

Parlament, establint que s'ha de dur a terme en el termini màxim de sis mesos des de la seva entrada en vigor, llevat que la mateixa llei estableixi un altre termini.

Es pretén, així, fixar un termini màxim perquè el desplegament reglamentari per part de la Generalitat es dugui a terme i no es perdi l'efectivitat d'aquelles parts de la llei que requereixin per a la seva aplicabilitat aquest desplegament reglamentari. Però, realment l'incompliment d'aquest termini no té prevista conseqüència jurídica ni responsabilitat derivada de cap tipus. Tot i això, pot ser considerada com una norma de racionalització de l'acció reglamentària del Govern de la Generalitat.

EL TÍTOL III: LA SIMPLIFICACIÓ ADMINISTRATIVA EN L'EXERCICI DE LES ACTIVITATS ECONÒMIQUES

El Títol III té per objecte "la simplificació administrativa en l'exercici de les activitats econòmiques". És una regulació "ex novo", que pretén ser aplicada amb caràcter general, encara que difereixi la seva vigència i per tant la seva aplicabilitat als sis mesos posteriors a la publicació de la Llei. S'estructura en tres capítols. El primer s'ocupa de "*la intervenció administrativa en les activitats econòmiques*"; el segon preveu un seguit de normes sobre les "*activitats econòmiques regulades en aquest capítol*"; mentre que el tercer afronta una regulació dels instruments per facilitar l'activitat econòmica.

Pel que fa al capítol I, sobre la *intervenció administrativa*, en regular la intervenció administrativa en les activitats econòmiques, l'avantprojecte estableix una sèrie de principis i regles en els quals els seus destinataris són les administracions públiques, entitats locals incloses, així com la resta d'entitats subjectes a l'àmbit d'aplicació de la norma.

Article 5. Principis d'actuació relatius a l'exercici de les activitats econòmiques

L'article 5 estableix els "principis d'actuació relatius a l'exercici d'activitats econòmiques". Aquests principis, per tant, guiaran la intervenció administrativa en aquest tipus d'activitats. No es pot objectar res al seu contingut.

Article 6. Procediment administratiu de verificació del compliment de requisits legalment establerts

L'article 6, per la seva banda, regula el procediment administratiu de verificació del compliment de requisits legalment establerts. Encara que aquestes normes s'adrecen també a l'Administració, no hi ha dubte que tenen importants implicacions sobre els prestadors de serveis o activitats econòmiques (control de les activitats; moment del

control, expedient per a corregir els defectes o mancances; adopció de mesures necessàries; suspensió cautelar, proposta i resolució, etc).

Tampoc es poden plantejar objeccions concretes al seu contingut, amb l'excepció que la consideració d'"activitat manifestament il·legal" (que és la que suposa el cessament automàtic de l'activitat) és aquella que "*estigui prohibida per la llei, sigui il·lícita, o no pugui complir en cap cas els requeriments de la normativa sectorial aplicable*"; potser seria oportú que s'establís una referència als requeriments que les ordenances municipals determinin en el desenvolupament de la llei.

Article 7. Règim sancionador

L'article 7 fa referència al règim sancionador. En aquest punt s'estableix que l'inici d'activitats econòmiques sense presentar la comunicació prèvia o la declaració responsable en cas de no existir previsió en la normativa sancionadora serà tipificat com a falta greu i es podrà sancionar amb una multa de fins a 6.000 euros. Caldria valorar si és convenient atribuir en els ajuntaments aquesta potestat sancionadora a l'Alcalde o fer, si escau, alguna referència al fet que les ordenances municipals podran establir -d'acord amb la llei o en absència d'aquesta- les sancions que procedeixin com a conseqüència de l'inici d'una activitat econòmica sense haver presentat prèviament la comunicació prèvia o la declaració responsable, quan així s'exigeixin.

Article 8. Mecanismes alternatius a la intervenció administrativa

L'article 8 regula els mecanismes alternatius a la intervenció administrativa. És un precepte descriptiu, el qual no ofereix, en principi, problemes.

Article 9. Mecanismes d'informació per a la reducció d'obstacles

Més dubtes es poden plantejar amb l'article 9, en el qual es reconeix als interessats, organitzacions o associacions (potser caldria plantejar-se si fora convenient incloure aquí també als col·legis professionals?) la facultat de comunicar al Departament competent de l'Administració de la Generalitat qualsevol disposició, acte o actuació que suposi un obstacle o barrera relacionada amb l'aplicació d'aquest títol.

El dubte que cal plantejar-se és si aquesta "comunicació" es pot fer també sobre disposicions, actes o actuacions dels ens locals, ja que en aquest cas (encara que la conseqüència sigui només l'emissió d'un informe en el termini d'un mes) podria representar una afectació a l'autonomia municipal.

Article 10. Mecanismes de col·laboració.

Tampoc l'article 10, sobre mecanismes de col·laboració, ofereix objecció. No obstant això, encara que es pot fer pels instruments ordinaris, es podria valorar la possibilitat d'incloure alguna obligació específica perquè les entitats locals supramunicipals assumissin l'exercici d'aquestes facultats d'intervenció, inspecció i sanció en matèria d'activitats econòmiques a sol·licitud d'aquells ajuntaments que no disposin de recursos necessaris per a exercir-les.

Article 11. Activitats econòmiques regulades en aquest Capítol

El capítol II, que per cert no disposa de títol, preveu una important regulació sobre les activitats econòmiques que es veuen afectades per aquesta normativa. Així, es considera que seran les activitats innòcues i les de baix risc les que es regularan segons preveu aquest capítol. Es preveu una definició de què són activitats innòcues i de baix risc, sent el factor diferencial principal el fet que les primeres "no produeixen molèsties significatives", mentre que les segones sí que poden produir alguna molèstia poc significativa; doncs en la resta d'elements (afectació al medi ambient, les persones o béns) amb prou feines hi ha diferències de matís.

La qüestió clau és que aquestes activitats, d'un o d'un altre signe, estan incorporades en els annexos I (innòcues) i Annex II (baix risc). La referència al fet que aquestes activitats (moltes d'elles de contingut clarament municipal) "estaran subjectes als règims d'intervenció regulats per aquesta Llei" (article 11.3), planteja, immediatament, si no s'estenen també les previsions de la totalitat de la Llei i, més concretament, del mateix títol III, a aquestes activitats (ja que l'article 11.1 fa referència al fet que "les disposicions d'aquest capítol són aplicables a les activitats econòmiques denominades innòcues i de baix risc"). La diferència entre activitats innòcues i de baix risc no només és material, sinó també formal.

Article 12. Règims d'intervenció aplicable a les activitats econòmiques

Efectivament, l'article 12 (regula allò que es denomina com a "règims d'intervenció") estableix que les activitats innòcues estan subjectes a declaració responsable mentre que les de baix risc ho estan al règim de comunicació prèvia, afegint, a més, que s'entén per cadascuna d'elles, la qual cosa permet -fet que sempre no és fàcil-diferenciar el seu abast.

Aquest precepte és de particular importància per als prestadors, però també per a totes aquelles ordenances municipals que hagin regulat algun tipus d'intervenció administrativa en les activitats econòmiques diferents d'aquella prevista per aquest

capítol II del títol III, ja que en aquest cas s'han d'adaptar a la doctrina d'aquesta norma. Aquesta adaptació s'ha de fer tant en les modalitats d'intervenció de les activitats recollides en els annexos I i II com en la caracterització que hagin pogut fer en la normativa local, si s'escau, de les dues modalitats d'intervenció previstes.

Article 13. Canvis de titularitat

L'article 13 s'ocupa del canvi de titularitat i de les responsabilitats en cas de no dur-se a terme la comunicació prèvia. Cal preguntar-se fins a quin punt aquesta comunicació prèvia ha d'atendre a totes i cadascuna de les exigències de la comunicació prèvia tal com estan recollides en aquest avantprojecte (per exemple, el projecte tècnic). No sembla raonable aquesta interpretació.

Article 14. Finestreta única empresarial i Article 15. Portal únic per les empreses

El *capítol III* s'ocupa de regular els instruments per facilitar l'activitat econòmica. I en aquest marc inclou dos: la finestreta única empresarial (article 14); i el Portal únic per a les empreses (article 15).

El primer d'ells és, com ja s'ha vist un instrument tradicional en la legislació de simplificació administrativa. La seva implantació es regula com una obligació de les administracions públiques catalanes i, per tant, de les administracions locals. L'objecció que cal plantejar és fins a quin punt aquesta exigència és raonable en municipis de petita grandària, en els quals es tenen dificultats fins i tot per mantenir oberta simplement una pàgina web.

S'inclou, així mateix, un Portal únic d'empreses com a lloc institucional en el qual s'ha d'incloure la informació sobre els serveis i tràmits de les diferents administracions públiques per facilitar el seu accés a les empreses, així com les relacions entre les unes i les altres. Aquesta obligació sembla més difusa que l'anterior, però s'estén també (pot deduir-se) a les administracions locals.

TÍTOL IV

Com s'ha dit anteriorment, l'objectiu del Títol IV és modificar el Text refós de la Llei municipal i de règim local de Catalunya (LMRLC) aprovat pel Decret legislatiu 2/2003, de 28 d'abril, en tres aspectes, segons l'exposició de motius de l'avantprojecte: 1) d'una banda per tal de facilitar que els ens locals puguin suspendre temporalment la prestació d'aquells serveis que no tinguin la condició de mínims, quan es produeixi una situació d'impossibilitat financera; 2) d'altra banda per simplificar la intervenció del

Departament de la Generalitat de Catalunya competent en matèria d'administració local en determinats procediments; i, 3) finalment, per singularitzar l'excepcionalitat del règim de control preventiu per part de les entitats locals.

Els articles afectats són un total de vint-i-quatre, si bé les afectacions són clarament diverses i amb diferent impacte normatiu. És a dir, un cop analitzats i concretats els canvis que es pretén introduir es comprova que malgrat la diversitat d'aspectes que es modifiquen no tots ells tenen la mateixa transcendència.

De forma molt breu, les matèries que es veurien afectades per la modificació del LMRLC serien les següents:

- Procediment de suspensió temporal de la prestació de serveis locals (nou art. 69 bis)
- Procediment d'alteració de termes municipals (art. 17)
- Procediment de canvi de denominació (art. 31)
- Constitució d'entitats municipals descentralitzades (art. 79)
- Mancomunitats: aprovació d'estatuts (art. 119)
- Relacions interadministratives: tramitació d'actes i acords (art. 145)
- Règim dels béns de domini públic
- Modalitats d'intervenció administrativa (art. 236)
- Gestió dels serveis públics (art. 249)
- Consorcis: participació en consorcis de diverses comarques (art. 272)
- Contractació: derogació i remissió a la normativa estatal (art. 273 a 281)

A continuació analitzarem cadascun d'aquests aspectes seguint l'articulat de l'avantprojecte.

Article 16. Modificació del Text Refós de la Llei Municipal i de Règim Local de Catalunya aprovat pel Decret legislatiu 2/2003, de 28 d'abril

Art. 69 bis de la LMRLC (nou)

L'apartat primer de l'art. 16 de l'avantprojecte afegeix un nou article 69 bis a la LMRLC, i crea un "*procediment voluntari per a la suspensió temporal de la prestació de determinats serveis per part de les entitats locals*". Aquest nou article, sense dubte és la novetat més important d'aquest títol, i potser també de tot l'avantprojecte de llei.

Estem davant d'un procediment excepcional, temporal –només per dos anys però susceptible de ser prorrogat-, de caire voluntari, i que s'inicia a petició de l'ens local. Certament, el més sorprenent, d'aquest nou procediment administratiu és que es tracti d'un procés dictaminat per la Comissió Jurídica Assessora i informat pels

departaments de la Generalitat (no es determina quins, tot i que presumiblement s'intueix que seran els de Governació i Relacions Institucionals i el d'Economia), i que serà resolt pel Conseller del Departament de Governació i Relacions Institucionals, i, en cas de discrepància, pel Govern de la Generalitat.

Cal tenir present que la situació que contempla l'avantprojecte no és la que recull actualment l'art. 68 de la LMRLC i la normativa bàsica de règim local respecte a la dispensa de serveis municipals mínims. Doncs, en aquests casos, la prestació d'un servei local deixa de ser prestat per l'ens local, perquè li resulta impossible o li es molt difícil prestar-lo, i el servei local passa a ser assumit per una altra administració local supramunicipal.

En aquest tipus de procediments de dispensa de prestació de serveis públics municipals és lògic que, en el procediment de tramitació, participin totes les altres administracions públiques que es veuran significativament afectades per la decisió de l'ens local (la diputació provincial i el consell comarcal). Entrant dins de tota lògica que sigui el Govern de la Generalitat l'encarregat de verificar que veritablement l'ens local no pugui assumir la prestació d'un servei municipal del qual és competent, i que a més constitueix un dret directament exigible pels veïns. Aquí les administracions supramunicipals i l'administració autonòmica actuen com a garants dels drets dels veïns i en conseqüència han de vetllar per què la decisió lliurement presa per l'ens local, conforme a la seva autonomia local, no perjudiqui els interessos dels seus propis veïns.

Ara bé, el procediment que introdueix l'avantprojecte de llei és de signe diferent i constitueix un control d'oportunitat, que no pas de legalitat, a una decisió que lliurement pot decidir i prendre qualsevol ens local en base al principi d'autonomia local que els hi reconeix la Constitució. Efectivament, la determinació de la cartera de serveis que cada ens locals ofereix als seus veïns és quelcom lligat, intrínsecament, a l'autonomia local. Decidir quins serveis prestarà un determinat ens local i quins no prestarà un cop assegurats els serveis mínims obligatoris, és quelcom que es decideix cada quatre anys en les eleccions municipals. L'elecció i la decisió de quins serveis municipals prestarà un municipi es troba lligada estretament als interessos dels veïns a l'autonomia municipal. En aquest sentit, s'expressa l'art. 25 de la LRBRL i l'art. 66.1 de la LMRLC quan sosté que *"el municipi per la gestió dels seus interessos i en l'àmbit de les seves competències pot promoure tota mena d'activitats i prestar els serveis públics que contribueixin a satisfer les necessitats i les aspiracions de la comunitat de veïns"*. I és precisament per això que, no tots els municipis presten els mateixos serveis públics locals, tot i que sigui igualment cert que, en funció de la seva grandària poblacional, tots els municipis estan obligats a prestar com a mínim una sèrie de serveis municipals.

En definitiva, la decisió de prestar o no prestar un determinat servei municipal (de naturalesa no obligatòria) pertany a l'esfera de l'oportunitat política, tot i que aquesta decisió vingui condicionada pel fet que l'ens local tingui reconeguda la competència

per poder-lo prestar, i disposi dels mitjans econòmics suficients per poder-lo mantenir amb prou garanties. En conseqüència la decisió de prestar un servei o de no prestar-lo, en cap cas pot quedar condicionada pel control d'una altra administració pública, doncs les competències pròpies dels ens locals s'exerceixen en règim d'autonomia i sota la seva responsabilitat, *"sens perjudici de la coordinació deguda en llur programació i execució amb les altres administracions públiques"* (art. 7 de la LRBR i art. 9 de la LMRLC).

L'autonomia que tenen reconeguda els ens locals respecte de la gestió dels interessos dels seus veïns per mitja dels serveis municipals, pot quedar seriosament compromesa si la decisió de deixar de prestar un servei (tot i que sigui temporalment) depèn de la decisió d'una altra administració pública, tot i que s'emmaskari amb una fórmula de comprovació de la impossibilitat financera per prestar el servei mitjançant l'emissió d'informes tècnics.

El nostre parer és que només els ens locals són les instàncies competents per decidir si presten o no un servei municipal (sempre que la seva prestació no sigui obligatòria perquè en aquests casos ja existeix un procediment específic legalment previst), i en conseqüència, també són les instàncies competents per decidir si decideixen deixar o no de prestar-lo, amb independència que la decisió sigui amb caràcter temporal o definitiu. En tots dos casos, la decisió sobre l'oportunitat de mantenir o no un servei municipal sempre és de competència local. Per tant, considerem que el *"procediment voluntari per a la suspensió temporal de la prestació de determinats serveis per part de les entitats locals"* del nou art. 69 bis en la LMRLC vulnera l'autonomia local constitucionalment garantida i, en conseqüència, es demanaria la supressió de l'apartat primer de l'avantprojecte.

Arts. 17 a 19 de la LMRLC

L'apartat segon i tercer i quart de l'art. 16 de l'avantprojecte modifiquen: les lletres a) i b) de l'apartat primer de l'art. 17, l'apartat primer de l'art. 18; es deroga l'apartat segon de l'art. 18; i l'art. 19 de la LMRLC.

Totes aquestes modificacions incideixen en el procediment d'alteració de termes municipals.

Aquestes modificacions pretenen clarificar els quòrums necessaris per aprovar les peticions de modificació dels límits del termes municipals, el rang normatiu amb què

han de ser aprovades pel Govern de la Generalitat així com les conseqüències jurídiques que comportarà l'alteració dels termes municipals.

Segons l'avantprojecte, ara la majoria requerida per aprovar la petició serà la majoria absoluta del nombre de membres legals de la corporació. Sens dubte, aquest requisit flexibilitza la majoria mínima necessària per tirar endavant un expedient d'aquestes característiques. Però malgrat això encara es situa força lluny de la majoria simple exigida per l'art. 13.6 de la LRBRL en cas de fusió de municipis, segons la darrera modificació introduïda per l'art. 1.5 de l'LRAL.

Igualment, l'article també procedeix a establir que l'alteració dels termes municipals no requereix de rang legal, com fins ara, sinó que és suficient per la seva aprovació un decret dictat pel Govern. Si bé a l'hora d'introduir aquest canvi, la modificació s'emporta per davant la previsió següent: *"El Govern de la Generalitat ha d'aprovar l'alteració dels termes municipals promoguda a iniciativa municipal o dels veïns quan es produeix l'acord favorable dels municipis interessats i no hi formulen objeccions els organismes consultius a què es refereix l'article"*.

Alguns d'aquests canvis són positius perquè agilitzen els procediments de tramitació existents fins ara, però considerem que caldria conservar l'obligació, segons la qual el Govern de la Generalitat ha d'aprovar una iniciativa de modificació de termes municipals, promoguda pels veïns o pel municipi, a la qual tampoc s'oposin els òrgans consultius de la Generalitat.

Article 31 de la LMRLC

L'apartat cinquè de l'art. 16 de l'avantprojecte modifica els apartats primer, segon i tercer de l'art. 31 de la LMRLC, en relació al procediment de canvi de denominació del municipi, establint que ja no serà preceptiu l'Informe de l'Institut d'Estudis Catalans (que es converteix en un informe potestatiu), i que caldrà un acord de ple, aprovat per la majoria absoluta del membre legal de membres de la Corporació, per iniciar una petició d'aquestes característiques.

Article 79 de la LMRLC

L'apartat sisè de l'art. 16 de l'avantprojecte modifica les lletres b) i c) de l'apartat primer de l'art. 79 de la LMRLC, en relació a la constitució de les entitats municipals descentralitzades. Els canvis introduïts respecte aquest procediment són: l'escurçament dels terminis de tramitació per part de l'ajuntament i la flexibilització dels quòrums necessaris per aprovar aquest tipus de processos. Ara bé, s'ha de dir que aquesta mesura simplificadora contrasta notablement amb la postura adoptada pel

legislador estatal en l'LRSAI on pràcticament aposta per la supressió d'aquest tipus d'entitats locals.

Article 119 de la LMRLC

L'apartat setè de l'art. 16 de l'avantprojecte modifica els apartats primer i tercer de l'article 119, de la LMRLC en relació a l'aprovació del projecte d'estatuts de les mancomunitats de municipis. Les modificacions introduïdes estableixen que ja no és necessari que els consells comarcals afectats emetin preceptivament un informe en relació als projectes d'estatuts de mancomunitats que vulgui crear els municipis de la comarca. Si bé el Departament pot continuar escoltant el parer dels consells comarcals, tot i que aquest tràmit deixa de ser preceptiu.

Article 121 de la LMRLC

L'apartat vuitè de l'art. 16 de l'avantprojecte modifica la lletra b) de l'art. 121 de la LMRLC en relació al procediment de dissolució de les mancomunitats. La modificació introduïda determina que serà preceptiu però no vinculant l'informe del Departament de Governació i Relacions Institucionals i que no és necessari l'informe dels consells comarcals afectats, en sintonia amb la modificació de l'art. 119, que estableix que tampoc és necessari l'informe dels consells comarcals per a la seva constitució.

Article 145 de la LMRLC

L'apartat novè de l'art. 16 del avantprojecte afegeix un quart apartat a l'art. 145 de la LMRLC en relació a la tramesa dels actes i acords dels ens locals al Departament de Governació i Relacions institucionals. Aquesta modificació estableix la tramitació electrònica com l'ordinària en aquest tipus de trameses.

Article 206 de la LMRLC

L'apartat desè de l'art. 16 de l' Avantprojecte modifica les lletres a), b), i c) de l'apartat tercer de l'art. 206 de la LMRLC en relació a les adquisicions dels béns dels ens locals. Concretament, s'estableix que, en determinats casos, per adquirir béns immobles a títol oneros els ens locals necessitarà preceptivament de l'informe d'un tècnic competent i de l'informe previ del secretari de la corporació sempre que el valor del bé

no excedeixi de 100.000 euros, doncs si excedeix d'aquest valor, llavors serà preceptiu l'informe previ del Departament de Governació i Relacions Institucionals.

La modificació pretesa pretén simplificar la tramitació administrativa de l'adquisició dels béns locals, en la mesura que deixarà de ser preceptiu sempre i en tots els casos d'adquisició de béns patrimonials l'informe del Departament de Governació i Relacions Institucionals. També és destacable el fet que desaparegui la prohibició que no es pugin alienar béns patrimonials per finançar despeses corrents (llevat que fossin parcel·les sobreres de vies públiques no edificables o de béns no utilitzables en serveis locals).

Article 209 de la LMRLC

L'apartat onzè de l'art. 16 de l' Avantprojecte modifica els apartats primer, segons, tercer, i quart de l'art. 209 de la LMRLC en relació als procediments d'alienació i gravamen de béns patrimonials. La novetat més destacable d'aquesta modificació és la que s'introdueix en l'apartat quart en relació a l'alienació directa, que també incorpora la necessitat d'un informe del secretari si el valor del bé és inferior als 100.000 euros i, si és superior, l'informe preceptiu ha de ser del Departament de Governació i Relacions Institucionals.

Article 216 bis de la LMRLC

L'apartat sisè de l'art. 16 de l' Avantprojecte introdueix un nou article en la LMRLC, el 216 bis. Aquest article regula la mutació demanial entre administracions públiques. Concretament regula un supòsit de mutació demanial objectiva, en la qual canvia l'objecte a què és destina el bé públic però no el titular del bé públic (mutació demanial subjectiva). La regulació que conté l'avantprojecte és semblant a la de l'art. 71 de la Llei 33/2003, de 3 de novembre, de patrimoni de les administracions públiques (LPAP), en relació a l'Administració general de l'estat. L'article precisa d'una concreció reglamentària que és la que determinarà els requisits necessaris per tal que la mutació demanial es pugui produir.

Segurament, la intenció d'aquesta modificació és la d'anticipar-se a les conseqüències que generarà l'aplicació generalitzada de l'LRSAI quan els ens locals i els seus organismes públics tinguin que afectar determinats serveis a altres administracions públiques per destinar-los a un ús públic o servei públic de la seva competència.

Article 236 de la LMRLC

L'apartat tretzè de l'art. 16 de l' Avantprojecte modifica les lletres b) i c) de l'apartat primer, l'apartat tercer, i afegeix un apartat quart i cinquè a l'art. 236 de la LMRLC. Aquest article regula les modalitats d'intervenció dels ens locals en les activitats de la ciutadania.

Molt sumàriament aquestes modificacions pretenen fer desaparèixer la capacitat que fins ara tenien reconeguda els ens locals d'establir controls posteriors a l'inici de les activitats amb l'objecte de verificar el compliment de la normativa, així com la possibilitat de sotmetre a intervenció administrativa prèvia l'exercici d'activitats econòmiques de la ciutadania per mitjà d'autorització o altres actes de control preventiu. El control ex ante preventiu queda limitat a supòsits molt excepcionals que el mateix article s'encarrega d'establir. Mentre que els controls posteriors només són possibles respecte de l'exercici d'activitats que no requereixin d'autorització habilitada, en aquests casos els ens locals *"hauran d'establir els procediments de verificació posterior del compliment dels requisits previstos en la legislació sectorial"*, i hauran d'escollir el mitjà de control menys intens.

Per altra banda, si la modalitat d'intervenció escollida per l'ens local concorre amb l'establerta per una altra administració pública, serà l'ens local el que haurà de motivar expressament la necessitat de mantenir el seu règim d'autorització *"en base a l'interès general que pretén protegir i que aquest no es troba ja cobert mitjançant una altre autorització ja existent"*.

Cal dir que aquest article ja havia estat objecte d'una reforma l'any 2010. Com a conseqüència de la transposició de la Directiva de Serveis, ara es torna a variar per tal de tractar d'adaptar-lo a les darreres modificacions que la Llei 27/2013, *de racionalització i sostenibilitat de l'administració local* (l'LRSAL) ha introduït en els arts. 84 i 84 bis de la LRBRL. Des d'un punt de vista estrictament legal, i tenint present la regulació de l'art. 5 de la Llei 17/2009, de 24 de novembre, *sobre lliure accés a les activitats de servei i el seu exercici* (norma estatal que va transposar la Directiva de serveis a l'ordenament espanyol), sorprèn que aquesta iniciativa legislativa possibiliti que els ens locals puguin justificar l'establiment de règims autoritzatoris propis, que concorrin amb els d'altres administracions públiques, doncs –com s'ha dit– la normativa estatal només permet a les disposicions legals amb rang de llei l'establiment de règims d'autorització, impossibilitant que les ordenances municipals puguin establir règims propis.

Article 249 de la LMRLC

L'apartat catorzè de l'art. 16 de l' Avantprojecte modifica l'art. 249 de la LMRLC en relació a les formes de gestió dels serveis públics locals dels ens locals. Les modificacions que introdueix l'article reordena les opcions de gestió directa e indirecta amb què es poden organitzar els serveis públics locals conforme als canvis que ha introduït l'LRSAI en l'art. 85 i 85 bis de la LRBRL. S'ha de dir però, que els canvis introduïts no són un reflex fidel de la normativa bàsica, i que en algun punt poden comportar un problema d'adequació legal entre el desenvolupament de les bases que ara es produeix, i el previst per la normativa bàsica.

Concretament ens referim a les opcions de gestió directa que contempla l'avantprojecte, doncs segons la redacció que es vol donar a l'apartat 2 de l'art. 249 de la LMRLC semblaria que les diverses formes de gestió són totes elles alternatives, quan en realitat la legislació bàsica determina que de forma preferent els ens locals hauran d'optar per la gestió directa o per la gestió mitjançant un organisme autònom local si aquestes formules de gestió són més sostenibles i eficients. En aquest sentit, s'expressa l'art. 85.2 de l'LRBRL que determina el següent: *"sólo podrá hacerse uso de las formas previstas en las letras c) (entidad pública empresarial) y d) (sociedad pública local) cuando quede acreditado mediante memoria justificativa elaborada al efecto que resultan más sostenibles y eficientes que las formas dispuestas en las letras a) y b)..."*.

Pel que fa a la resta de modificacions que incorpora l'article, aparentment traslladen les modificacions que l'LRSAI ha introduït en la legislació bàsica estatal.

Articles 258 a 268 de la LMRLC

L'apartat quinze de l'art. 16 de l' Avantprojecte deroga els arts. 258 a 268 de la LMRLC, que regulaven la concessió, la gestió interessada, el concert els arrendaments d'instal·lacions, els arrendaments de personal i mitjans, les societats d'economia mixta, les cooperatives, el règim de gestió indirecta, les tarifes dels serveis. Aquesta derogació troba la seva explicació en el nou redactat que es dona a l'art. 249.2.B de l'LMRLC, que ara estableix que la gestió indirecta es podrà dur a terme *"a través de qualsevol de les formes previstes a la normativa de contractes del sector públic"*. En conseqüència, aquest reenviament legal a la normativa bàsica de l'estat fa del tot innecessari mantenir una regulació específica de totes aquestes figures que ja es troben regulades en l'esmentada normativa estatal.

Article 272 de la LMRLC

L'apartat setzè de l'art. 16 de l' Avantprojecte deroga l'art. 272 de la LMRLC amb la intenció expressa de "facilitar la cooperació administrativa dels consorcis". Aquest article regula les limitacions per participar en el consorci, i estableix que els municipis no poden participar en els consorcis en què intervenen comarques diferents a la qual pertanyen.

Certament la derogació d'aquest article pot contribuir a facilitar la cooperació interadministrativa mitjançant la fórmula consorcial, ara bé, cal tenir present també que després de les modificacions introduïdes per l' LRSAL en la LRBRL el seu recorregut pot ser més aviat escàs perquè segons l'art. 53.3 de la LRBRL, "la constitución de un consorcio solo podrá tener lugar cuando la cooperación no pueda formalizarse a través de un convenio y siempre que, en términos de eficiencia económica, aquélla permita una asignación más eficiente de los recursos económicos. En todo caso, habrá de verificarse que la constitución del consorcio no pondrá en riesgo la sostenibilidad financiera del conjunto de la Hacienda de la Entidad Local de que se trate, así como del propio consorcio, que no podrá demandar más recursos de los inicialmente previstos".

Article 273 a 281 de la LMRLC

L'apartat dissetè de l'art. 16 de l' Avantprojecte deroga els arts. 273 a 281 de la LMRLC, que regulen els contractes locals i la normativa reguladora, la competència contractual dels òrgans locals, i altres aspectes lligats a la contractació administrativa dels ens locals. Com s'ha dit anteriorment, la derogació d'aquests articles té sentit pel reenviament que es fa a la normativa bàsica de contractes de l'estat. Per aquest motiu, no té sentit continuar mantenint una regulació que repeteix les previsions de la normativa bàsica, i que, amb tota probabilitat, pot quedar desfasada ràpidament si amb una certa freqüència no es procedeix a la seva revisió.

TÍTOL V. ADAPTACIÓ DE LA NORMATIVA SECTORIAL ALS RÈGIMS D'INTERVENCIÓ INTRODUÏTS AL TÍTOL III

Art. 17. Modificació de l'Annex II de la Llei 20/2009, de 4 de desembre, de prevenció i control ambiental de les activitats

Malgrat la rúbrica de l'article, la modificació afecta tant a l'Annex II com al III. L'apartat primer de l'article modifica l'Annex II i l'apartat segon el III.

De l'Annex II es modifiquen els següents epígrafs, de forma que les següents activitats deixen d'estar sotmeses al règim de llicència ambiental:

- Els establiments hotelers en tots els grups, modalitats, categories i especialitats amb un nombre d'habitacions superior a 400
- Les instal·lacions per a la radiocomunicació emplaçades en demarcació urbana o en espais inclosos en el Pla d'espais d'interès natural, o que, d'acord amb el planejament urbanístic municipal, són qualificats de protecció especial
- Les bugaderies industrials amb una superfície inferior a 750 m²
- Les instal·lacions per a la neteja en sec amb una superfície superior a 500 m² i inferior a 750 m²

I les següents activitats deixen d'estar sotmeses al règim de comunicació, per tal com s'eliminen i es modifiquen alguns epígrafs de l'Annex III:

- Abans eren objecte de comunicació les instal·lacions de combustió amb una potència tèrmica de combustió de fins a 2 MW. Ara només les que tenen una potència tèrmica de combustió superior a 70 KW i fins a 2 MW
- Els generadors de vapor amb una capacitat de fins a 4 tones de vapor per hora
- Els generadors de calor amb una potència calorífica de fins a 2.000 tèrmies per hora
- Les instal·lacions industrials, i d'altres tipus, per a la fabricació d'energia elèctrica, vapor i aigua calenta, amb una potència tèrmica de fins a 0.2 MW
- La filatura del capoll del cuc de seda
- El desmuntatge de cotó
- Els centres geriàtrics
- Els centres de diagnosi per la imatge
- Els serveis funeraris
- Els establiments hotelers en tots els grups, modalitats, categories i especialitats, amb un nombre d'habitacions de fins a 400
- Les cases de colònies, granges escola, aules de natura i albergs de joventut
- Les bugaderies industrials, amb una superfície de fins a 750 m², que abans estaven sotmeses al règim de llicència ambiental, ara hauran de ser objecte de comunicació
- Les bugaderies no industrials
- Abans només s'havien de comunicar les instal·lacions per a la neteja en sec, amb una superfície de fins a 500 m². Ara s'augmenta aquesta superfície als 750 m²
- Les instal·lacions per a la radiocomunicació emplaçades en una demarcació no urbana. Instal·lacions per a la radiocomunicació incloses en l'epígraf 12 de l'annex II, quan així ho acordi l'ajuntament en el terme municipal del qual s'emplacen, sempre que en les instal·lacions la potència isòtropa radiada equivalent (PIRE) sigui inferior a 100 watts
- Els campaments juvenils
- Els centres docents

- Els establiments comercials amb una superfície total superior a 400 m²
- Els establiments de turisme rural en tots els grups i modalitats.
- Els establiments d'apartaments turístics.
- Les activitats d'emmagatzematge de productes de roca ornamental.

S'ha considerat que l'impacte ambiental de totes aquestes activitats és baix i que per això es poden eliminar dels Annexos i sotmetre-les al règim d'intervenció de les activitats innòcues.

Com pot veure's, els canvis afecten, de manera significativa, el sector turístic, doncs les llicències i les comunicacions ambientals de tots els establiments hotelers, de turisme rural i apartaments turístics se substitueixen pel règim d'intervenció de les activitats innòcues. Tractant-se de llocs de concurrència pública en els que cal garantir la seguretat dels usuaris i impedir les molèsties que es poden ocasionar en els veïns de la zona, considerem que el camí a seguir no és, precisament, el d'afavorir una desregulació, un menor tipus d'intervencionisme en les activitats d'allotjament turístic.

Al contrari, estem davant d'un sector amb el que cal anar amb molt de compte i on el control ambiental de les activitats és necessari, doncs aquestes repercuteixen en el medi ambient i en la salut de les persones.

És cert que aquesta simplificació reduirà les càrregues administratives i agilitzarà les inversions en turisme, però no contribueix ni a la qualitat dels serveis turístics ni a un turisme sostenible. Per oferir uns productes turístics segurs i competitius cal controlar que es compleixen les normes de seguretat, higiene alimentària, responsabilitat social i ambiental, prevenció riscos socials, protecció consumidors, etc.

Tenint en compte el debat obert en la societat civil –i perquè no dir-ho, també, en el propi sector- sobre el sobredimensionament que té actualment l'oferta de places hoteleres i la proliferació de pisos i edificis en apartaments turístics, caldria plantejar-se la necessitat d'impulsar mesures d'agilització i simplificació que contribueixin a incrementar un fenomen que ara ja es veu amb preocupació. Precisament s'està veient que el que calen no són mesures incentivadores sinó correctores i intervencionistes per lluitar contra la insostenibilitat del turisme massiu que perjudica la qualitat de vida dels veïns. Que el que s'imposa és un canvi de model, no el seu reforçament, que freni la proliferació d'hotels i apartaments turístics i la massificació dels turistes al carrer.

Article 18. Modificació de la Llei 3/2010, de 18 de febrer, de prevenció i seguretat en matèria d'incendis en establiments, activitats, infraestructures i edificis

La modificació que s'articula recull l'experiència de Barcelona, que es l'únic municipi de Catalunya que compta amb un cos de bombers propi.

En efecte, respecte l'apartat 1 de l'article 20, Barcelona ja ho està fent, doncs els supòsits esmentats en l'Annex 1 requereixen l'informe preceptiu de Bombers de Barcelona.

L'apartat 2 de l'article 20 sí que representa un canvi en relació a la tramitació actual, doncs per a les activitats incloses en el règim de comunicació ara se'ls exigeix la presentació d'un certificat emès per un tècnic o per una entitat col·laboradora. Certificat que també apareix una altra vegada en l'apartat 3.

En relació a l'apartat 4 de l'article 20, a Barcelona les activitats de l'Annex 1 compten amb un informe preceptiu de Bombers.

Barcelona també està donant compliment a les previsions de l'apartat 5 de l'article 20 i Bombers realitza els informes preceptius d'aquestes activitats.

Finalment, quant a l'apartat 6 de l'article 20, l'Ordenança barcelonina ja contempla la possibilitat d'exercir com Administració local funcions d'inspecció i les seves conseqüències.

Pel que respecta a l'article 22 bis, en el cas de Barcelona la Direcció General Competent és Bombers de Barcelona i els informes preceptius previs a la concessió de llicències d'obres o activitats ja estan contemplats en el tràmit administratiu.

Tan sols en el cas de les activitats actualment sotmeses a comunicació s'haurà d'incorporar el certificat al que es fa referència a l'art. 18.

Les certificacions específiques en matèria de protecció i prevenció d'incendis les haurà de redactar un tècnic o una entitat col·laboradora de l'Administració. Aquest fet en les activitats subjectes a llicència municipal o llicència ambiental en l'actualitat ja s'estan certificant en el control inicial.

Article 19. Modificació del Decret legislatiu 1/2010, de 3 d'agost, pel qual s'aprova el Text refós de la Llei d'urbanisme

L'avantprojecte amplia la utilització del règim de comunicació prèvia en matèria urbanística que ja s'havia començat a utilitzar tant pel legislador estatal com el català. La Llei estatal 8/2013, de 26 de juny, de rehabilitació, regeneració i renovació urbanes ja contempla la possibilitat d'utilitzar el règim de comunicació prèvia o la declaració responsable com a mesura de control preventiu. Per la seva banda, la Llei catalana 3/2012, de modificació del TRLUC, va decidir simplificar i agilitzar el procediment d'autorització de primera utilització dels edificis i construccions, sotmetent-lo al règim de comunicació prèvia, enlloc del de llicència. L'avantprojecte, amb la intenció de reduir les càrregues burocràtiques que suposa el control urbanístic de l'edificació i l'ús del sòl, va una mica més enllà d'aquesta tímida reforma.

L'apartat 1 de l'article 187 de l'avantprojecte conté una relació d'actuacions gairebé idèntica a la que conté l'article vigent. La diferència rau, però, en què el redactat de l'avantprojecte no sotmet al règim de llicència a totes aquestes actuacions, com sí ho fa el precepte vigent. De la relació d'actuacions que es conté en aquest apartat 1 sols estan subjectes a llicència les que s'enumeren en l'apartat 3; les altres es regeixen pel règim de comunicació.

En la relació dels actes que estan subjectes a llicència, s'afegeixen dos nous supòsits que no estan contemplats en l'apartat 1 de l'article 187 vigent (ni en el mateix apartat de l'avantprojecte, tal i com hauria sigut desitjable per mantenir la concordança):

- La lletra e) La intervenció en els béns sotmesos a un règim de protecció patrimonial cultural o urbanística
- La lletra j) L'execució dels actes subjectes a intervenció en sòl no urbanitzable o urbanitzable no delimitat, excepte que es tracti d'actes ordenats detalladament en un pla urbanístic contemplats en un procés d'actuació específica i que, d'acord amb la legislació sobre ordenació de l'edificació, no requereixen l'elaboració d'un projecte tècnic. Cal posar de relleu aquí la imprecisió i manca de claredat dels conceptes "ordenats detalladament en un pla urbanístic", que no se sap ben bé a què es refereixen, atesa la dificultat per determinar quan una regulació és detallada o no.

Tots els altres, com hem dit, estan subjectes al règim de comunicació, tot i que aquesta no és sempre la solució més convenient des del punt de vista de la seguretat de les persones i l'afectació de la via pública. Així:

- La lletra e) de l'apartat 1 de l'article 187: Les obres puntuals d'urbanització no incloses en un projecte d'urbanització. Aquí cal destacar que la transcendència, la complexitat, la implicació sobre la seguretat de les persones, i l'afectació sobre l'ús de l'espai públic, en determinats supòsits requereix establir un control previ mitjançant la llicència prèvia.
- La lletra d) de l'apartat 1 de l'article 187: La demolició total o parcial d'edificis, construccions i instal·lacions, comporta un risc molt especial i, en moltes ocasions, requereix la instal·lació de maquinària de gran tonatge, mitjans auxiliars i tancaments de seguretat que poden envair la via pública, per això és del tot imprescindible que l'Administració local pugui exercir un control previ sobre aquestes actuacions mitjançant el control en la fase de llicència.
- La lletra m) de l'apartat 1 de l'article 187: La instal·lació de cases prefabricades i instal·lacions similars, ja siguin provisionals o permanents. Cal amb especial èmfasi destacar la necessitat de control previ mitjançant llicència, més si tenim en compte la jurisprudència reiterada que assimila aquesta tipologia d'instal·lacions a les construccions en general, amb independència que siguin o no desmuntables o prefabricades, provisionals o permanents.

- La lletra q) de l'apartat 1 de l'article 187: Les instal·lacions i les actuacions que afectin al subsòl. Caldria clarificar i distingir suficientment entre actuacions i construccions. A banda, cal subratllar la necessitat del control previ que sovint comporten aquestes instal·lacions degut a la seva incidència sobre la via pública.
- La lletra r) de l'apartat 1 de l'article 187: La instal·lació de línies elèctriques, telefòniques o altres similars i la col·locació d'antenes o dispositius de telecomunicacions de qualsevol tipus. La possibilitat de deixar en règim de comunicació prèvia la implantació de noves línies elèctriques o antenes de telecomunicacions que sovint plantegen un impacte ambiental, paisatgístic i social molt importants, sense mecanismes de control previ mitjançant el règim de llicència. Això pot comportar una greu incapacitat d'actuació per part dels municipis davant de situacions i actuacions que tenen una gran transcendència i davant dels quals la ciutadania requereix una intervenció activa per part de l'Administració local.

L'apartat 2 de l'article 187 de l'avantprojecte enumera els actes que no estan subjectes a llicència ni a comunicació prèvia. Aquí cal posar de relleu la contradicció d'aquest apartat 2 amb el 4, quan estableix que aquests actes enumerats en els apartats 1 i 2 que no estiguin compresos en el 3, resten subjectes a comunicació prèvia. Si, com es diu, l'apartat 2 conté la relació d'actes no subjectes a llicència ni comunicació, evidentment després no es pot dir que estan sotmesos a comunicació prèvia.

Entre els actes no sotmesos a llicència ni comunicació prèvia, es continuen mantenint els 2 supòsits que ja es contemplen el TRLUC:

- Les obres d'urbanització incloses en els plans i els projectes d'urbanització
- Les parcel·lacions urbanístiques incloses en els projectes de reparcel·lació

I se n'afegeixen tres de nous:

- Les actuacions derivades d'una ordre d'execució o de restauració que no requereixin projecte tècnic o quan l'ordre o l'acte que ordena l'execució subsidiària incorpora el projecte tècnic.
Aquesta disposició és coherent amb el nou Reglament de protecció de la legalitat urbanística, aprovat fa uns mesos.
- Els moviments de terra i les esplanacions de terreny, l'obertura, la pavimentació i la modificació de camins rurals i la tala de masses arbòries o de vegetació abusiva.
Es tracta d'una disposició que interfereix i redueix les competències municipals en preveure la possibilitat que l'autorització per part de l'Administració autonòmica (forestal) supleixi a la dels ajuntaments.
- La instal·lació d'infraestructures de telecomunicacions que segons la legislació sectorial restin subjectes a declaració responsable.

És molt significatiu i no es pot deixar passar per alt la supressió de la lletra s) de l'apartat 1 i la lletra d) de l'apartat 4 de l'article 187 vigent. La lletra s) permetia subjectar a llicència totes les altres actuacions en què ho exigia el planejament urbanístic o les ordenances municipals. L'apartat 4 habilitava els ajuntaments a substituir el règim de llicència pel de comunicació prèvia en funció de l'entitat de les obres o les actuacions a realitzar.

El llistat de l'article 187 vigent ha deixat de ser enunciatiu. Les entitats locals ja no poden ampliar els supòsits de llicència, ni decidir, en funció de les entitats de les obres o les actuacions a fer, si instauren el règim de comunicació prèvia com a substitut de la llicència, doncs aquesta decisió recau ara en el legislador autonòmic, que és qui estableix de forma taxada quins actes estan subjectes a llicència i quins a comunicació prèvia.

Tal supressió suposa una clara retallada de les competències municipals. Deixa sense efecte les disposicions municipals que s'hagin aprovat mitjançant ordenances municipals o a través de les figures de planejament urbanístic a on s'establien supòsits particulars en què es requereix llicència o comunicació prèvia; i alhora impossibilita, lògicament, que es puguin adoptar regulacions específiques a través d'aquests instruments que fins ara permetien regulacions particulars (per exemple, normes concretes o ordenances sobre usos).

Creiem que aquí és necessari seguir disposant d'una clàusula residual, que podria tenir el següent redactat: *"El planejament urbanístic o les ordenances municipals, en els termes establerts per la normativa de règim local i en funció de l'entitat de les obres o les actuacions a fer, poden subjectar al règim de comunicació prèvia altres actuacions."*

La no inclusió d'una clàusula en aquest sentit suposa una greu incidència sobre les competències i les possibilitats d'intervenció de les administracions locals que quedaran privades de qualsevol possibilitat de regular aspectes concrets que tinguin a veure amb les problemàtiques específiques dels municipis.

Per finalitzar aquest bloc d'urbanisme, voldríem posar de manifest la contradicció existent entre el redactat de la Disposició Transitòria 2a.a) i la Disposició Derogatòria Única. Si com diu aquesta darrera disposició, es deroguen els articles 5, 6 i 71 del Decret 64/2014, aleshores no cal especificar que les remissions internes als esmentats articles s'han d'entendre efectuades al règim d'intervenció que resulta de l'article 19 d'aquesta Llei. Conseqüentment, la lletra a) de la Disposició Transitòria 2a s'hauria de suprimir.

FEDERACIÓ DE MUNICIPIS
DE CATALUNYA

De conformitat amb les consideracions contingudes en el present informe es proposa elevar la integritat de les mateixes al Departament de Governació i Relacions Institucionals en el tràmit d'al·legacions obert en relació a l'Avantprojecte de llei de simplificació administrativa de l'Administració de la Generalitat i dels Governos Locals de Catalunya, sense perjudici que en la tramitació oberta per l'esmentat Departament es pugui concretar o ampliar, a través dels òrgans corresponents de la nostra entitat, algunes de les aportacions de millora a les quals ens referim en el present informe.

Barcelona, 1 d'octubre de 2014

Mònica Ruiz Aguirre
Lletrada
Serveis Jurídics

Eugènia Revilla Esteve
Lletrada
Serveis Jurídics

Vist i conforme
Juan Ignacio Soto Valle
Secretari general

FEDERACIÓ DE MUNICIPIS
DE CATALUNYA

Document 2

Posicionament de l'FMC en la Sessió de la Comissió de Govern Local de Catalunya, de data 24 de novembre de 2014, en relació a l'avantprojecte de llei de simplificació de l'activitat administrativa de l'Administració de la Generalitat i dels governs locals de Catalunya i de l'impuls de l'activitat econòmica

---

NOTES ALS PROJECTES NORMATIUS QUE CONFORMEN L'ORDRE DEL DIA DE LA COMISSIÓ DE GOVERN LOCAL DE CATALUNYA

2. Avantprojecte de llei de simplificació de l'activitat administrativa de l'Administració de la Generalitat de Catalunya i dels Governos Locals de Catalunya

L'Avantprojecte de llei té per objectiu principal *"establir una sèrie de criteris amb la voluntat de clarificar i simplificar les obligacions imposades a les administracions públiques catalanes i, consegüentment, als ciutadans i a les empreses, per la normativa vigent"*.

L'Avantprojecte es compon de sis títols, set disposicions addicionals, dues disposicions transitòries i quatre disposicions finals. Pel que fa als títols:

- El Títol I regula l'objecte, l'àmbit d'aplicació i les finalitats de la llei.
- El Títol II regula la simplificació administrativa en l'exercici de les activitats econòmiques, recollint un seguit de principis d'actuació, i regulant el procediment administratiu a aplicar quan no es formula la comunicació prèvia o declaració responsable necessària per a la realització d'una activitat, o bé aquesta és falsa o inexacta.
- El Títol III modifica la Llei 26/2010, de 3 d'agost de règim jurídic i procediment de les Administracions públiques de Catalunya. Aquesta modificació pretén, d'una banda, que les cartes de serveis, com a compromís de servei de l'Administració, es generalitzin, d'altra, que la declaració responsable i la comunicació prèvia es configuren com els mecanismes de control ordinari que exerceixen les administracions públiques catalanes
- El Títol IV és, potser, el que concentra el gruix de modificacions que poden tenir més interès des del punt de vista dels ens locals, doncs modifica el Text refós de la Llei municipal i de règim local de Catalunya aprovat pel Decret legislatiu 2/2003, de 28 d'abril, en tres aspectes: 1) s'introdueix la possibilitat de què els ens locals puguin suspendre temporalment la prestació d'aquells serveis que no tinguin la condició de mínims, quan es produeixi una situació d'insuficiència de recursos en termes de capacitat fiscal; 2) es modifica i simplifica la intervenció de l'Administració de la Generalitat de Catalunya competent en matèria d'administració local en determinats procediments; i, 3) es singularitza l'excepcionalitat del règim de control preventiu per part de les entitats locals.
- El Títol V modifica parcialment diverses lleis de caràcter sectorial que tenen especial incidència en la legalització de les activitats econòmiques, com són la Llei 20/2009 de 4 de desembre, de prevenció i control ambiental de les activitats i més concretament el règim de llicència ambiental, ampliant les activitats que estaran sotmeses al règim de comunicació en lloc del de llicència i traient de l'àmbit d'aplicació de la normativa ambiental un conjunt d'activitats que fins ara estaven subjectes a comunicació; la Llei 3/2010, de 18 de febrer, de prevenció i seguretat en matèria d'incendis en establiments, activitats, infraestructures i edificis; i la Llei d'urbanisme, aprovada pel Decret legislatiu 1/2010, de 3 d'agost.
- El Títol VI modifica la Llei 6/1988, de 3 de març, forestal de Catalunya en la que s'afegeix un article relacionat amb el règim d'intervenció de l'administració en l'àmbit forestal agrícola.

Consideracions

L'FMC ha tingut coneixement d'aquest projecte normatiu directament en la fase d'audiència que li va ser concedida durant el mes de setembre, tràmit administratiu que va corre paral·lel al tràmit d'informació pública general. Com a resultat d'aquest tràmit, el dia 1 d'octubre, l'FMC va fer

arribar al Departament de Governació i Administracions Públiques un document d'observacions, en què de forma sistemàtica, s'exposaven amb claredat quines eren les principals objeccions que es plantejaven al text. Aquest document no va rebre cap contesta formal per part del Departament, si bé sí que va provocar un seguit de trobades que varen permetre traslladar el malestar de l'FMC respecte d'alguns punts concrets de la iniciativa legislativa. Més concretament, el dia 17 de novembre, es va fer arribar un nou document amb el nom de "*Punts rellevants de l'Avantprojecte de llei de simplificació administrativa de l'Administració de la Generalitat i dels Governaments Locals de Catalunya que revelen aspectes crítics del text en relació amb l'àmbit competencial i l'autonomia dels ens locals de Catalunya* (versió 17.11.2014)", el qual contenia cinc punts essencials de disconformitat amb la versió de l'Avantprojecte de 17 de novembre.

Amb posterioritat a l'enviament d'aquest document al Departament de Governació i Relacions Institucionals, l'Avantprojecte va ser inclòs en l'ordre del dia de la Comissió de Govern Local del dia 17 de novembre, tot i que finalment la Comissió va quedar ajornada fins al dia 24 de novembre amb la intenció de poder trobar punts d'acord amb el món local.

Després de la convocatòria de la Comissió de Govern Local, s'han succeït diverses reunions amb el Departament, on s'ha tractat de trobar punts d'entesa, per bé que a data d'avui encara subsisteixen importants punts de desacord en la darrera versió del text que se sotmet a consideració de la Comissió (que és la que se'ns va remetre el passat divendres a les 14.00 h i que incorpora les observacions del Consell de Treball, Econòmic i Social de Catalunya). Aquests punts conflictius són:

1. La creació d'una nova **Comissió per a facilitar l'accés i l'exercici d'Activitats Econòmiques**, regulada a l'art. 16 de l'Avantprojecte

Efectivament, aquesta Comissió va ser introduïda en una de les darreres versions de l'avantprojecte, i es configura com a un nou òrgan, que tindrà un règim d'organització i funcionament decidit pel Govern de la Generalitat, que comptarà amb membres de la Generalitat de Catalunya, de les administracions locals, de les cambres de comerç, indústria, navegació i serveis de Catalunya i de les organitzacions empresarials més representatives.

En anteriors documents, l'FMC ja havia demanat de forma decidida la seva supressió perquè les seves funcions envaïen clarament les competències locals. **En l'actual versió de l'Avantprojecte desapareix la regulació aparentment més lesiva dels interessos locals, però, en canvi, la Comissió deixa de ser paritària entre els representants locals i els de la Generalitat, doncs ara s'incorporen com a membres de ple dret els representants de les cambres de comerç, indústria, navegació i serveis i les organitzacions empresarials. Aquesta incorporació suposa menystenir als ens locals com a veritables instàncies de govern, a l'equiparar-les en tractament a altres corporacions de dret públic que no tenen el mateix reconeixement institucional, ni la mateixa representació política ni legitimitat democràtica.**

Per aquest motiu, es continua demanant la supressió d'aquesta Comissió de nova creació.

2. La instauració d'un **procediment voluntari per a la suspensió temporal de la prestació de determinats serveis per part de les entitats locals**, que regula l'art. 18 de l'Avantprojecte

Com ja hem tingut ocasió de manifestar en el document d'observacions i en el posterior document de posicionament crític de l'FMC a l'Avantprojecte, **aquest procediment de suspensió voluntari de serveis municipals locals és invasiu de l'autonomia local, malgrat que es configuri com un procediment voluntari.**

És veritat que la darrera versió de l'avantprojecte ha tractat de "rebaixar" aquesta ingerència en l'autonomia local per mitjà de la participació de dos òrgans amb representació local. En primer lloc, mitjançant la introducció d'un informe preceptiu de la Comissió de Govern Local de

Catalunya. Tanmateix, la intervenció de la Comissió de Govern Local és només preceptiva, però no vinculant, perquè la decisió final resta en mans del conseller del Departament de Governació i Relacions Institucionals (si no existeix desacord amb el municipi) i en mans del Govern (si existeix una posició divergent entre l'ajuntament i la Generalitat).

I en segon lloc, mitjançant la incorporació d'una previsió perquè el Consell de Govern Locals pugui proposar que s'iniciï aquest procediment. Malauradament, el Consell únicament intervé en aquesta fase del procediment i no en l'anterior. Per tant, a totes llums, es pot concloure que el paper que atorga l'article al Consell és clarament insuficient.

Per aquests motius es continua demanant la seva supressió de l'avantprojecte.

3. Els aspectes vinculats a l'urbanisme, del Títol V i altres disposicions transitòries i finals

L'article 19 de l'avantprojecte modifica el Decret legislatiu 1/2010, de 3 d'agost, pel qual s'aprova el Text refós de la Llei d'urbanisme. Concretament, l'avantprojecte amplia la utilització del règim de comunicació prèvia en matèria urbanística que ja s'havia començat a utilitzar tant pel legislador estatal com el català. La Llei estatal 8/2013, de 26 de juny, de rehabilitació, regeneració i renovació urbanes ja contempla la possibilitat d'utilitzar el règim de comunicació prèvia o la declaració responsable com a mesura de control preventiu. Per la seva banda, la Llei catalana 3/2012, de modificació del TRLUC, va decidir simplificar i agilitzar el procediment d'autorització de primera utilització dels edificis i construccions, sotmetent-lo al règim de comunicació prèvia, enlloc del de llicència. L'avantprojecte, amb la intenció de reduir les càrregues burocràtiques que suposa el control urbanístic de l'edificació i l'ús del sòl, va una mica més enllà d'aquesta tímida reforma.

L'article 187 de l'avantprojecte conté una relació d'actuacions gairebé idèntica a la que conté l'article vigent. La diferència rau, però, en què el redactat de l'avantprojecte no sotmet al règim de llicència totes les actuacions que assenyala el precepte vigent; algunes, ara, passen a regir-se pel règim de comunicació. És molt significatiu i no es pot deixar passar per alt la supressió de la lletra s) de l'apartat 1 i la lletra d) de l'apartat 4 de l'article 187 vigent. La lletra s) permetia subjectar a llicència totes les altres actuacions en què ho exigia el planejament urbanístic o les ordenances municipals. L'apartat 4 habilitava els ajuntaments a substituir el règim de llicència pel de comunicació prèvia en funció de l'entitat de les obres o les actuacions a realitzar.

El llistat de l'article 187 vigent ha deixat de ser enunciatiu. Les entitats locals ja no poden ampliar els supòsits de llicència, ni decidir, en funció de les entitats de les obres o les actuacions a fer, si instauren el règim de comunicació prèvia com a substitut de la llicència, doncs aquesta decisió recau ara en el legislador autonòmic, que és qui estableix de forma taxada quins actes estan subjectes a llicència i quins a comunicació prèvia. Aquesta supressió suposa una clara retallada de les competències municipals. Deixa sense efecte les disposicions municipals que s'hagin aprovat mitjançant ordenances municipals o a través de les figures de planejament urbanístic a on s'establien supòsits particulars en què es requereix llicència o comunicació prèvia; i alhora impossibilita, lògicament, que es puguin adoptar regulacions específiques a través d'aquests instruments que fins ara permetien regulacions particulars (per exemple, normes concretes o ordenances sobre usos).

Creiem que aquí és necessari seguir disposant d'una clàusula residual, que podria tenir el següent redactat: *"El planejament urbanístic o les ordenances municipals, en els termes establerts per la normativa de règim local i en funció de l'entitat de les obres o les actuacions a fer, poden subjectar al règim de comunicació prèvia altres actuacions"*. La no inclusió d'una clàusula en aquest sentit suposa una greu incidència sobre les competències i les possibilitats d'intervenció de les administracions locals que quedaran privades de qualsevol

possibilitat de regular aspectes concrets que tinguin a veure amb les problemàtiques específiques dels municipis.

Per finalitzar aquest bloc d'urbanisme, la nova versió del text incorpora una disposició final que obliga als ajuntaments a avaluar les seves normes urbanístiques i ordenances per veure si compleixen la Directiva de Serveis, quan és així que la pròpia Directiva ha exclòs l'urbanisme del seu àmbit d'aplicació. Això comportarà una revisió massiva de tots els plans municipals, sense que per part de la Generalitat s'hagi articulat cap previsió per fer front a una tasca d'aquesta envergadura econòmica.

Valoració

En base a tots els arguments exposats anteriorment, i tenint present les modificacions que pretén introduir l'Avantprojecte de llei tenen un impacte considerable pel món local, es considera que el vot hauria de ser desfavorable.

A handwritten signature in blue ink, consisting of a large initial 'L' followed by several loops and a long horizontal stroke at the bottom.

FEDERACIÓ DE MUNICIPIS
DE CATALUNYA

Document 3

Compareixença de l'FMC davant la Comissió d'Afers Institucionals del Parlament de Catalunya, de data 25 de març de 2015, en relació al projecte de llei de simplificació de l'activitat administrativa de l'Administració de la Generalitat i dels governs locals de Catalunya i de l'impuls de l'activitat econòmica

---

PARLAMENT DE CATALUNYA

Compareixença davant la Comissió d' Afers Institucionals

Llei de simplificació de l'activitat administrativa de l'administració de la Generalitat i dels governs locals de Catalunya i de l'impuls de l'activitat econòmica

COMPAREIXENÇA FEDERACIÓ DE MUNICIPIS DE CATALUNYA (FMC)

Sr. Juan Ignacio Soto Valle

Secretari General de l'FMC

Dimecres, 25 de març de 2015

1/ Estem d'acord amb l'objectiu nuclear de reforma de l'administració i amb la simplificació dels procediments a través de – entre d'altres mitjans – una transformació tecnològica i, per això, compartim molts aspectes dels eixos estratègics– en concret de l'eix número 5- del document elaborat pel Govern de la Generalitat al mes juny de l'any passat. En aquest cas, el Govern participa de les iniciatives de la Comissió Europea – em refereixo entre d'altres a la Directiva 2006/1223/CE del Parlament Europeu i del Consell, de 12 de desembre de 2006 coneguda com a Directiva de Serveis o Directiva *Bolkestein*- que connecten d'alguna manera amb una noció *allargada* de la simplificació administrativa com a un mitjà d'incentivar el desenvolupament econòmic i la competitivitat empresarial. Noció aquesta sobre la qual el *Banc Mundial* insisteix, amb desiguals resultats. La FMC participa dels objectius de modernització i simplificació de la UE lligats al desenvolupament econòmic i a la competitivitat i , per tant, recolza les iniciatives ben guiades per assolir-los.

2/ Dit això, dos apunts sobre la tècnica normativa emprada en aquest projecte: El 1er) la seva configuració és més propera a una *lei omnibus* de modificació puntual de lleis sectorials, amb excepció –és clar- de la regulació continguda al capítol III del projecte. Aquesta tècnica -a la qual ara es recorre sovint- planteja dificultats d'interpretació, llevat que es publiquin de forma immediata textos consolidats. El 2on)- en aquest cas positiu- és que la simplificació es configura com a un autèntic dret subjectiu de la ciutadania, de les empreses i dels professionals – ho diu la EM del projecte - i no com a una obligació de les Administracions públiques –sobre això cridem l'atenció que l'acció cooperadora de les diputacions provincials de regim comú que existeixen a Catalunya no es configura com a una *obligatio* sino com a una norma d'efecte habilitant– “*poden adoptar* ” diu el projecte a la Disp. Addicional Sisena-. Amb aquesta configuració subjectiva juntament amb la obligació d'elaborar Cartes de Serveis a tots els municipis, es pretén atendre al dret a una *bona administració*.

3/ Hi ha un fort condicionament del context econòmic en aquest projecte de llei. També aquest ha estat l'argument principal de la LRSAL. I és que la simplificació administrativa -com la modernització- no són neutres. Així que la desregulació focalitzada en clau municipal ha d'encertar en no contribuir a minvar el camp de joc dels governs locals. Un camp de joc que com vostès saben ha estat força reduït per la LRSAL. I en aquest sentit volem destacar dos coses: 1ª) Que aquest projecte de llei es tramita -i per la via d'urgència- quan els Governos Locals de Catalunya no disposen encara d'una llei de governs locals ajustada a l'Estatut de 2006 i a l'alçada del seu reforçament competencial; ni tampoc d'una llei d'hisendes locals que clarifiqui i consolidi la seva autonomia financera. Ens trobem doncs davant d'un context de feblesa en el qual operarà aquestes normes liberalitzadores. Aquest context de feblesa condicionarà l'encert del projecte; 2ª) Que, segons el nostre parer, el procediment per a la suspensió de determinats serveis per part de les entitats locals, previst al llarguíssim article 19 del Projecte, enforteix l'LRSAL. No hi ha cap d'altra regulació similar als àmbits autonòmics, ni al País Basc, ni a Galícia, ni a Andalusia.

4/ Entenem que la decisió de prestar o no prestar un servei pertany a l'esfera de l'autonomia local, sens perjudici que aquesta pugui estar condicionada al compliment de diferents requisits legals. Un veritable respecte al principi d'autonomia local comporta que la decisió de prestar un servei local -o de no prestar-lo- mai pugui quedar condicionada a un control d'oportunitat per part d'una altra administració pública o d'una comissió. No hi ha cap d'altra regulació similar als àmbits autonòmics, ni al País Basc, ni a Galícia, ni a Andalusia.

Sobre el text que l'article 19 del Projecte introdueix als apartats 2 i 3 del nou article 69 bis del "Text Refós de la Llei Municipal i de Règim Local de Catalunya aprovat pel Decret legislatiu 2/2003, de 28 d'abril", i més concretament sobre el concepte emprat en ambdós apartats ***"insuficiència de recursos en termes de capacitat fiscal"*** hem de significar que en el darrer paràgraf de l'apartat 3 estableix que s'acreditarà aquesta situació *"en els termes establerts reglamentàriament"*. Per tant, queda pendent de desenvolupar el com es calcularà si s'està o no en aquesta situació. Fora bo en aquest

sentit saber exactament que pretén el legislador amb aquesta expressió. Tal i com està redactat ara, podria entendre's que l'entitat local podria fer hi front a les despeses d'una competència que es pot exercir per aquesta entitat incrementant la pressió fiscal, atès que en la majoria dels supòsits les entitats locals no apliquen els tipus impositius màxims o be podrien incrementar les seves taxes o preus públics. **Quan parlem de capacitat fiscal hem d'entendre que parlem de possibilitat de recaptar tributs i preus públics, partint d'una base fiscal i d'un tipus impositius que la llei limita als governs locals que tenen una potestat tributaria derivada i no originària.** Ens interessa destacar aquí en tot cas que els principis que protegeix l'art. 217 i la garantia del principi d'equitat no pot relegar-se a una disposició reglamentària. De cap manera. En aquest aspecte el Projecte reforça l'efecte que la nostra entitat ha criticat de l'RSAL, en el sentit d'introduir una diferenciació perillosa entre entitats, quan moltes vegades la capacitat fiscal depèn de factors aliens a l'àmbit de decisió govern local.

Si el que es pretén és que l'exercici d'una competència atribuïda per llei sectorial no comporti un deteriorament de la situació econòmica i financera de l'entitat local de forma que provoqui un incompliment dels objectius d'estabilitat pressupostària i sostenibilitat financera, hauria de modificar-se el redactat. Desconeixem si el Govern ha calculat l'impacte real d'aquesta suspensió temporal o si existeixin informes rigorosos que fonamentin aquesta particular i extensa regulació, perquè en principi pot afectar a totes les activitats i serveis que una llei sectorial catalana els hi hagi atribuït. Tots. Si l'objectiu es no provocar l'incompliment dels objectius d'estabilitat pressupostària i sostenibilitat financera, les opcions regulatòries haurien de ser altres. A títol d'exemple : Opció a) *"Excepcionalment els municipis que es trobin en situació de risc financer, en termes de l'article 39.1.a) del RD. Llei 17/2014, ..."* Aquesta opció, molt restrictiva situaria l'aplicació en els termes d'excepcionalitat que diu l'apartat 2n.. Una altra opció si el legislador no es vol referir a una norma estatal seria aquesta : b) *"Excepcionalment els municipis que es trobin en situació d'incompliment dels objectius d'estabilitat pressupostària i/o sostenibilitat financera...."*. Això incrementaria l'univers d'ens que es podrien acollir a la suspensió, però seria més fàcil de regular i identificar reglamentàriament.

La detecció o identificació de mesures de suspensió temporal que d'ofici atribueix l'apartat 6 del precepte a la **Comissió de Govern Local** serà realment irrellevant si es basa en aquesta interpretació. **No veiem, de cap manera, aquesta intervenció de la CGL. Ho volem subratllar perquè entenem que es situa fora del marc de protecció del principi d'autonomia local.**

5) En relació amb la **Finestreta Única Empresarial i el Portal electrònic**. Estem d'acord. Cridem però l'atenció sobre la no concreció de la Disposició Addicional 1ª, apartat 1, i el compromís que si ara això no està previst i concretat estigui a l'abast en el termini de 6 mesos. **La Comissió prevista a l'article 17 hauria d'assegurar la representativitat de les entitats municipalistes més representatives tal i com ho fa amb les organitzacions empresarials.**

6) Amb relació a la **Disp. Addicional 6na**. Entenem que les administracions amb **competències instrumentals de suport als ens locals** – especialment les diputacions pels recursos que disposen – haurien de tenir un compromís més fort d'implicació canviant en el text proposat el "*poden*" per "*hauran*".

7) **Una reflexió final**. És gairebé reconegut pels experts que les administracions a Catalunya i a l'Estat Espanyol tenen un dèficit important de mecanismes de control de les organitzacions privades prestadores de serveis públics. No em refereixo al control legal i/o econòmic formal, sino a un control en termes d'avaluació d'eficàcia i eficiència – una mica en el sentit que pretén la modificació que es pretén a l'article 249 de la LLMRLC, apartat segon *in fine* quan parla de criteris de rendibilitat econòmica i recuperació de la inversió. Fins ara les externalitzacions han obeït moltes vegades a dèficits pressupostaris, de gestió o simplement tecnològics més que a decisions en termes d'eficàcia i eficiència. **La planificació, l'avaluació i el control són encara àmbits de l'activitat del nostre sector públic en els quals queda molt camí per recórrer i qualsevol iniciativa de liberalització -aquest ho és- ho hauria de tenir en compte.**

que materialment entrava dintre de l'objecte de la seva compareixença d'avui.

Moltes gràcies.

El director de l'Oficina Antifrau

Em permet que contesti una per una, ara? És molt més ràpid també...

El president

Sí, sí, si no hi ha... Sí, sí, un minut, igual que la senyora Calvet.

El director de l'Oficina Antifrau

En primer lloc, per descomptat que sí, i té tota la raó, i jo li agraeixo les aportacions –per descomptat que sí.

Amb relació a la terna, no crec que vulneri cap secret. És veritat que jo el que sí que desitjava és que la persona que estigués com a segona meva, al costat meu a l'oficina, fos de dintre l'oficina i, com que van demanar... Si tan sols n'haguessin demanat un, no hauria presentat una terna, però me'n van demanar tres, i puc dir qui són: el senyor Carlos Quílez, anterior director d'Anàlisi, que abans d'això va deixar l'oficina; el senyor Josep Maria Sangenís, que és l'encarregat de l'administració i el control, perquè el seu càrrec podia compatibilitzar-lo sense que suposés un cost addicional. I amb el seu sou com a administrador podria fer la mateixa cosa que vaig fer després, que és contractar dos tècnics –van ser sous intermedis, però contractar-los, perquè cobraria com a director adjunt però com a administrador; ara, continuaria en la direcció–, però el senyor Sangenís va sofrir també un..., bé, unes qüestions de malaltia personal i va deixar..., al final que no, i va quedar una persona –i va quedar una persona al final–, que és la senyora Maite Masià, que era de dintre l'oficina. Per descomptat, si haguessin estat cinc persones les que em demanen, són cinc persones, no hauria estat una terna, eh?

I, per descomptat, la terna jo la vaig presentar al conseller de Justícia, que és la persona que des del primer moment m'ho va encarregar a mi, fa tres anys –el president, llavors, i després de la modificació del Govern...–, que és la persona amb qui es relaciona l'Oficina Antifrau, però res més. Jo tan sols el faig participar d'això. Ara, la decisió que sigui la senyora Masià, doncs, és meua i obeeix que hi ha dues persones que han deixat –han deixat fora–..., han caigut, però han caigut per les qüestions que ja li he explicat ara, i poden ser trucats a testificar; és com és –és com és–: el senyor Carlos Quílez, que va donar-se de baixa.

I, per últim...

El president

Moltes gràcies, senyor...

El director de l'Oficina Antifrau

...–per últim, per últim–, és veritat que la senyora Masià, quan jo estic absent, és la que se n'encarrega, pe-

rò, hi insisteixo, mai de denúncies ni d'investigacions. Afortunadament avui, el dia d'avui, cada vegada que jo haig de sortir a fora, que són tres, quatre vegades l'any, quan haig de fer jo la conferència o la xerrada o donar la cara per l'oficina a l'estranger, afortunadament tenim els mitjans que tenim i jo estic connectat constantment al meu ordinador personal portàtil, al meu telèfon mòbil i la resta, al correu electrònic, a tot. Però, en qualsevol cas, quan jo estic fora, tampoc se fa càrrec ni de denúncies ni d'investigacions; la direcció adjunta té vetades, per decisió meua des de fa tres anys i mig, aquestes qüestions.

El president

Moltes gràcies, senyor De Alfonso.

Suspenem durant cinc minuts, i continuem la sessió.

La sessió se suspèn a un quart d'una del migdia i set minuts i es reprèn a un quart d'una i catorze minuts.

El vicepresident

Bé, bon dia.

**Compareixença
d'una representació de la Federació
de Municipis de Catalunya amb relació
al Projecte de llei de simplificació de
l'activitat administrativa de l'Administració
de la Generalitat i dels governs locals
de Catalunya i d'impuls de l'activitat
econòmica (tram. 353-01199/10)**

Donem la benvinguda al senyor Juan Ignacio Soto Valle, secretari general de la Federació de Municipis de Catalunya; al senyor Francesc Esteve i Balagué, assessor jurídic de l'Associació Catalana de Municipis, i al senyor Francesc Xavier Forcadell Esteller, coordinador general de la Diputació de Barcelona. Tindran deu minuts d'exposició; tres minuts per part dels grups parlamentaris, i després un torn de rèplica d'un màxim de cinc minuts.

Sense més, i amb el mateix ordre que els he presentat, començarem la intervenció, començant pel senyor Juan Ignacio Soto Valle.

**Juan Ignacio Soto Valle (secretari general
de la Federació de Municipis de Catalunya)**

Bon dia, senyores diputades, senyors diputats. Agrair en nom de la Federació de Municipis de Catalunya la invitació en aquesta compareixença, als membres de la comissió, al president de la comissió.

Bé, estem d'acord i compartim molts aspectes dels eixos estratègics –en concret, de l'eix número 5– del document elaborat pel Govern de la Generalitat el mes de juny de l'any passat. En aquest cas, entenem que el Govern participa de les iniciatives de la Comissió Europea, entre d'altres, en la directiva de 2006, del Parlament europeu i del Consell, coneguda com a Directiva de serveis o Directiva Bolkestein, i que connecten

d'alguna manera amb una noció allargada de la simplificació administrativa com un mitjà d'incentivar el desenvolupament econòmic i la competitivitat empresarial. Noció, aquesta, sobre la qual el Banc Mundial insisteix amb desiguals resultats. Per tant, la Federació de Municipis de Catalunya participa d'aquests objectius globals, nuclears, de modernització i de simplificació, lligats al desenvolupament econòmic i a la competitivitat, i per tant recolza les iniciatives ben guiades per assolir-los.

Dit això, dos punts sobre la tècnica normativa emprada en aquest projecte, un de caire més negatiu i el segon de caire més positiu. El primer, que la forma que s'ha adoptat en aquest projecte és més propera a una llei òmnibus de modificació puntual de lleis sectorials –amb excepció del que seria el capítol tercer del projecte–, i aquesta tècnica, com sabem, planteja dificultats, perquè després necessita de forma immediata textos consolidats que atorguin seguretat jurídica.

El segon element, que seria un element positiu, és que el projecte configura la simplificació com un autèntic dret subjectiu de la ciutadania, de les empreses i dels professionals –ho diu de manera expressa l'exposició de motius del projecte. I entenem que, amb aquesta configuració subjectiva, juntament amb l'obligació d'elaborar cartes de serveis –que es prefigura, en el projecte, en tots els municipis– entenem que intenta –intenta– atendre el dret a una bona administració.

Bé, quant a la part substantiva d'aquest projecte, d'aquesta iniciativa. La simplificació administrativa o la modernització no són conceptes neutres ni neutrals, així que entenem que la desregulació focalitzada en clau municipal ha d'encertar a no contribuir a minvar el camp de joc dels governs locals. Un camp de joc que, com vostès saben, ha estat força reduït per la Llei de racionalització i sostenibilitat de l'Administració local.

I, en aquest sentit, volem destacar dues coses. La primera, que aquest projecte de llei es tramita, i per la via d'urgència, quan els governs locals de Catalunya no disposen encara d'una llei de governs locals ajustada a l'Estatut de 2006 i a l'alçada del seu reforçament competencial, ni tampoc d'una llei d'hisendes locals que clarifiqui i consolidi la seva autonomia financera. Ens trobem, doncs, davant d'un context de feblesa en el qual operen aquestes normes de liberalització. Aquest context de feblesa, sens dubte, entenem que condicionarà l'encert del projecte.

La segona, que, segons el nostre parer, el procediment per a la suspensió de determinats serveis per part de les entitats locals, previst en el llarguíssim article 19 del projecte, enforteix la Llei de racionalització i sostenibilitat de l'Administració local aprovada pel Govern central. Destaquem que no hi ha cap altra regulació similar als àmbits autonòmics –al País Basc, a Galícia o a Andalusia.

Sobre el text d'aquest precepte, l'article 19, cridem l'atenció sobre el concepte emprat –en el projecte– d'«insuficiència de recursos en termes de capacitat fiscal». Què vol dir això? Perquè el mateix text del projecte remet a un futur reglament. Diu: «En els termes establerts reglamentàriament.» Per tant, queda pen-

dent de desenvolupar com es calcularà i si s'està o no en aquesta situació, i fóra bo saber exactament què pretén el legislador amb aquesta expressió.

Tal com està redactat ara, podria entendre's que l'entitat local podria fer front a les despeses d'una competència que es pot exercir per aquesta entitat incrementant la pressió fiscal, atès que en la majoria dels supòsits les entitats locals, com vostès saben, no apliquen els tipus impositius màxims, o bé podrien incrementar les seves taxes o preus públics. Quan parlem de «capacitat fiscal», hem d'entendre que parlem de possibilitat de recaptar tributs i preus públics.

Aquí ens interessa destacar –ens interessa destacar, en tot cas– que el principi que protegeix l'article 217 de l'Estatut i la garantia del principi d'equitat no pot relligar-se a una disposició reglamentària; entenem que això no es pot fer de cap manera. En aquest aspecte, el projecte reforça, al nostre parer, el que la nostra entitat ha criticat de la Llei de racionalització i sostenibilitat de l'Administració local, en el sentit d'introduir una diferenciació perillosa entre entitats, quan moltes vegades la capacitat fiscal depèn de factors aliens a l'àmbit de decisió del mateix govern local. Si el que es pretén és que l'exercici d'una competència atribuïda per llei sectorial no comporti un deteriorament de la situació econòmica i financera de l'entitat local, de forma que provoqui un incompliment dels objectius d'estabilitat pressupostària i sostenibilitat financera, hauria de modificar-se aquest redactat.

La detecció o identificació de mesures de suspensió temporal que d'ofici atribueix l'apartat 6 d'aquest precepte a la Comissió de Govern Local entenem que serà realment irrellevant si es basa en aquesta interpretació que abans dèiem. I el que no veiem de cap manera és la intervenció d'aquesta comissió –ho volem subratllar–, perquè entenem que es situa fora del marc de protecció del principi d'autonomia local.

Amb relació a la finestreta única empresarial i el portal electrònic, estem d'acord amb aquesta regulació i amb les iniciatives que serveixen per posar en marxa aquests instruments de modernització, de simplificació, però cridem l'atenció sobre la no-concreció de la disposició addicional primera, apartat primer, i el compromís..., que, si ara això no està previst –el que preveu aquesta disposició–, dubtem molt que en un termini de sis mesos això estigui a l'abast de totes les administracions. En tot cas, ressaltem això.

I, respecte de la comissió prevista, que té unes funcions importants a l'article 17, nosaltres el que demanaríem és que s'asseguri la representativitat de les entitats municipalistes –no solament la nostra– més representatives, tal com ho fa, per exemple, el mateix precepte, el mateix paràgraf, amb el cas de les organitzacions empresarials.

Un apunt sobre la disposició addicional sisena, relativa a les entitats que tenen competències instrumentals de suport, cooperació, assistència tècnica, econòmica i jurídica en els municipis, i és que està tractant d'afavorir l'ajut a la implicació en els objectius del text de la llei de simplificació en termes d'efecte habilitant, no en termes d'obligació. Nosaltres entenem que, en

comptes del «poden», que hi ha en el projecte, hauria de dir «hauran», i entenem que serà molt important l'ajut, en concret, de les diputacions provincials de règim comú que són vigents a Catalunya encara..., doncs, afavorir aquest ajut en els municipis.

Una reflexió final. És una llei que està en la línia de la normativa comunitària, està en la línia dels objectius que marca l'estratègia de la Unió Europea 2020, i per tant, doncs, hem de fer costat en aquestes iniciatives de simplificació, de rendibilitat en el funcionament de les organitzacions públiques del nostre sector públic local. Però hem de ser coneixedors (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –acabo– que hi ha una mancança, hi ha un dèficit important de mecanismes de control respecte de les organitzacions privades prestadores de serveis públics, i que la planificació, l'avaluació i el control són encara àmbits de l'activitat del nostre sector públic en els quals queda molt camí per recórrer, i que qualsevol iniciativa de liberalització –i aquesta ho és– ho hauria de tenir en compte.

Moltes gràcies. Acabo aquí i estic a la seva disposició.

El vicepresident

Moltes gràcies.

Compareixença

d'una representació de l'Associació Catalana de Municipis i Comarques amb relació al Projecte de Llei de simplificació de l'activitat administrativa de l'Administració de la Generalitat i dels governs locals de Catalunya i d'impuls de l'activitat econòmica (tram. 353-01200/10)

Continuem amb el senyor Francesc Esteve i Balagué.

Francesc Esteve i Balagué (assessor jurídic de l'Associació Catalana de Municipis)

Bé, molt bon dia, senyor president. Il·lustres senyors i senyores diputats, en nom de l'Associació Catalana de Municipis, moltes gràcies per la invitació a comparèixer en aquest tràmit parlamentari.

M'estalviaria les introduccions i la definició de l'objecte i les finalitats d'aquest projecte de llei, que ho ha explicat molt bé el doctor Soto. Jo, en comptes de fer un repàs del projecte de llei en tot el seu articulat, per simplificar la meua intervenció em centraré en aquells aspectes més rellevants i innovadors que afectaran el dia a dia de les administracions locals de Catalunya i també de les empreses generadores d'activitat econòmica, i que fins i tot, en molts casos, hauran de comportar necessàriament un canvi de model de treball i de mentalitat de molts treballadors públics.

Jo he resumit aquest projecte de llei en tres grans eixos. El primer el trobem en el títol segon, quan es parla dels principis d'actuació relatius a l'exercici d'activitats econòmiques. El projecte detalla, amb exactitud, un reguitzell de principis que hauran de presidir l'activitat administrativa respecte a l'exercici d'aquest tipus

d'activitats. En primer lloc, el més destacable, el principi de llibertat en l'exercici d'activitats econòmiques; el principi d'intervenció mínima; el principi de proporcionalitat per aconseguir la reducció de càrregues a les empreses i professionals; el principi de responsabilitat de les persones titulars d'empreses i dels professionals en el compliment dels requisits previstos; el principi d'una exigència de controls concurrents –és a dir, evitar al màxim les duplicitats–; el principi de d'estandardització dels requisits per iniciar i desenvolupar una activitat, i, per últim, el principi d'interoperabilitat per facilitar les relacions de les empreses i els professionals amb totes les administracions públiques de Catalunya. Tot el projecte de llei està orientat per aquests principis bàsics.

Pensem que una administració moderna i eficient ha d'estar impregnada en tota la seva actuació d'aquests principis inspiradors, sobretot en un àmbit com el que ens ocupa avui, en el qual bona part de l'activitat econòmica que exerceixen els ciutadans i ciutadanes requereix la intervenció dels ajuntaments. Aquests principis inspiradors serveixen, durant tot el text del projecte de llei, perquè s'afrontin modificacions d'importants lleis sectorials, amb l'objectiu, primer, de simplificar, de reduir terminis, facilitar les activitats; en definitiva, amb l'objectiu de fer-ho més fàcil.

El segon eix –n'ha parlat també el meu company– el trobem en el títol quart, que modifica el text refós de la Llei municipal i de règim local de Catalunya. S'hi introdueix un article 69 bis, en virtut del qual, excepcionalment, els ens locals podran suspendre temporalment la prestació d'aquells serveis que no tinguin la condició de mínims quan es produeixi una situació d'insuficiència de recursos en termes de capacitat fiscal. Aquesta regulació obeeix a la demanda de les entitats municipals d'una llei òmnibus del món local que permetés alleugerir les càrregues que han d'assumir els municipis, com a conseqüència de les obligacions imposades per múltiples normes sectorials.

En aquest sentit, a l'octubre de l'any 2011, alcaldes i regidors, i alcaldesses i regidores, de l'Associació Catalana de Municipis i de la Federació de Municipis de Catalunya van lliurar un document a la Generalitat en què s'especificava tot un llistat d'obligacions i responsabilitats que la normativa sectorial emesa per la Generalitat imposava als ens locals, més enllà dels serveis obligatoris establerts a la legislació de règim local. En aquest sentit, el projecte de llei habilita un mecanisme perquè, en un supòsit de situació econòmica molt determinat, els ajuntaments puguin alliberar-se temporalment de la prestació de serveis i activitats atribuïts per una llei sectorial catalana.

És veritat que en els debats acadèmics preliminars que hi ha hagut sobre aquest projecte de llei s'ha debatut extensament si la introducció d'aquest article pot suposar o no una vulneració del principi d'autonomia local. Particularment, crec que, tenint en compte que la iniciativa perquè s'endegui aquest procediment de suspensió de la prestació de serveis correspon exclusivament a l'entitat local, que és l'única –ho repeteixo, l'única– que pot decidir lliurement, i en l'exercici de les seves potestats d'autoorganització, si s'acull o no a

aquest règim excepcional, es protegeix aquest principi constitucional, previst també a la Carta europea d'autonomia local.

El tercer gran eix del projecte de llei el trobem en els articles 15 i 16, que regulen la finestreta única empresarial i el portal electrònic únic per a les empreses. Segons el meu parer, és aquesta una novetat fonamental. D'una primera lectura de l'article 15, hom pot pensar que el projecte de llei no estableix l'obligatorietat de disposar d'aquests instruments. El dubte, però, s'esvaeix en el segon apartat de la disposició addicional primera del projecte de llei, quan s'estableix un termini de sis mesos perquè les administracions públiques de Catalunya disposin de la finestreta única i del portal operatiu, i, en determinades excepcions, s'estableix el termini de dotze mesos per a la seva entrada en vigor.

Per què és important aquesta regulació? Perquè, per primera vegada, s'institucionalitza i es regula per als ens locals la creació de les finestretes úniques empresarials. Si anem anys enrere, recordarem que la primera dècada del segle XXI, a les administracions locals..., va servir per crear les oficines d'atenció al ciutadà o els serveis especialitzats d'atenció a la ciutadania. Més tard, van venir les plataformes de tràmits per internet, la carpeta del ciutadà. Ara, tot això, amb l'experiència positiva que ja tenim, enfocat a l'accés i a l'exercici d'activitats econòmiques: un únic punt en el qual es puguin dur a terme tots els procediments.

Fa aproximadament un mes, es presentava el resum d'indicadors del Consorci d'Administració Oberta de Catalunya corresponents a l'any 2014, en el qual es recollien dades molt interessants i que ens demostren l'important esforç que s'ha fet des del món local, i es fa palès que els ajuntaments del país estem preparats per fer aquest salt, per aprofitar aquests instruments que el projecte de llei ens ofereix i per donar més i millors serveis, amb més facilitats, a les empreses i als professionals del país.

Aquest nou instrument, que ja està implantat amb èxit en algunes grans ciutats, com Barcelona o Mataró, obre un gran ventall de possibilitats de les administracions locals no només per dur a terme els fins i l'objecte d'aquest projecte de llei, que també, sinó per poder abordar tot el cicle de vida de l'empresa –des de la creació, l'acceleració, el creixement, la internacionalització...– des de tres òptiques: des de l'òptica de la tramitació administrativa –licències, tràmits amb la Generalitat, certificacions per a les exportacions, tràmits amb els ajuntaments–; des dels programes de suport a l'emprenedoria, a la incubació, a l'acceleració, al creixement i al finançament, i des de la promoció de les ciutats en clau econòmica, per captar inversions estrangeres o per facilitar processos d'internacionalització de les empreses del territori. El repte ha de ser poder arribar a la concentració de tots els instruments i serveis per a les empreses emprenedores i comerços en un sol lloc, per incrementar la qualitat global de l'atenció a les empreses, el valor afegit i l'eficiència interna.

Lligat a això anterior, també és destacable la introducció en el projecte de llei de la regulació de les anome-

nades «cartes de serveis», com a compromís de serveis de l'Administració. Segons el meu parer, aquesta regulació és positiva des de molts punts de vista. Explicant què fem, com ho fem, què podem fer i què no podem fer, quant costa i qui ho paga, i escoltant el parer dels ciutadans i ciutadanes, fomentem la transparència, fem pedagogia, clarifiquem el paper de cada administració i augmentem la seguretat jurídica.

Fins aquí els tres eixos que jo destacaria com a més innovadors del projecte de llei.

Finalment, i per concloure la meua intervenció, deixeu-me aprofitar aquesta compareixença per fer unes breus reflexions. Quan he parlat abans de la implantació de les oficines d'atenció al ciutadà durant la primera dècada del segle XXI, hem de reconèixer, i és just fer-ho, l'esforç d'assessorament, d'acompanyament i de finançament del Consorci Administració Oberta vers els ajuntaments de Catalunya. Ara, per afrontar aquest nou repte, per donar aquest impuls, que segur que es necessitarà, convindria també una mica de tutela i direcció per part de l'organisme que correspongui de la Generalitat.

He dit abans que les administracions locals de Catalunya acceptem aquest repte de modernització i d'innovació i ho fem amb il·lusió i amb valentia. Hi ha un perill, però, com sempre: que algú es quedi enrere. Des de l'Associació Catalana de Municipis i Comarques vetllarem perquè això no succeeixi, però demanem també la introducció d'algun mecanisme de suport a les administracions per evitar que hi hagi dues velocitats. El principi de llibertat que he anomenat a l'inici ha d'anar lligat també al principi d'igualtat.

El projecte de llei preveu també la comissió per facilitar l'accés i l'exercici a les activitats econòmiques. Des de l'Associació Catalana de Municipis, igual que la Federació de Municipis, pensem que el nomenament dels membres de la comissió representants de l'Administració local s'hauria de fer a proposta de les entitats municipalistes més representatives.

Per concloure. Aquesta legislatura –a nivell municipal– que estem a punt de tancar ha vingut marcada per importants novetats legislatives que han afectat en gran mesura el món local: mesures de redimensionament del sector públic; de recentralització; increment de la tutela financera sota els paraigües de l'estabilitat presupostària i la insuficiència financera, i un llarg etcètera, han tingut el món local amb l'ai al cor. En alguns moments, fins i tot, s'ha vist trontollar el paper que les administracions locals de Catalunya han exercit des del restabliment de la democràcia per garantir la prestació dels serveis públics, per a la cohesió social i per a la vertebració del model territorial del país.

Malgrat tot, podem dir amb cert orgull que, tot i aquests intents, hem jugat un paper determinant per al manteniment de l'estat del benestar. Amb dificultat, amb pocs mitjans, amb dèficits importants (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –acabo–, però penso que s'ha exercit, com mai, el paper d'administració de primer nivell, la més propera, la més accessible.

El projecte de llei que ens porta avui aquí, juntament amb la Llei de la transparència, accés a la informació pública i bon govern, aprovada recentment per aquest Parlament, ha de significar un salt endavant en la concepció de les administracions tradicionals, i aquesta voluntat transformadora no ens fa cap por; ben al contrari, en fem bandera. Si som tossuts, si volem pensar en gran, si ens creiem un projecte modern, innovador i transparent que ens porti al futur amb una dignitat enfortida, hem de fer aquest i altres salts de qualitat. Estem preparats per a aquests salts i els volem fer per servir millor els ciutadans i ciutadanes amb lleis com aquesta. Facilitant i promovent la llibertat de les persones en l'exercici d'activitats econòmiques contribuïm també al creixement i recuperació del país.

Moltes gràcies.

El vicepresident

Molt bé, moltes gràcies.

Compareixença

de Francesc Xavier Forcadell Esteller, coordinador general de la Diputació de Barcelona, amb relació al Projecte de llei de simplificació de l'activitat administrativa de l'Administració de la Generalitat i dels governs locals de Catalunya i d'impuls de l'activitat econòmica (tram. 353-01201/10)

El senyor Francesc Xavier Forcadell.

El coordinador general de la Diputació de Barcelona (Francesc Xavier Forcadell Esteller)

Bé, molt bon dia. Moltes gràcies, senyor president. Senyors i senyores diputats i diputades, resta de personal i companys... Bé, en nom de la Diputació de Barcelona, agrair-los també aquesta oportunitat, doncs, de compareixer en aquest projecte de llei de simplificació, que ens sembla important.

Vàrem participar també, com a institució, en la seva fase prèvia –en la seva fase d'avantprojecte de llei–, mercès, doncs, a la invitació del mateix Departament de Governació, i moltes de les qüestions que en el seu moment vàrem plantejar han estat també recollides en el projecte que ara es presenta, i per tant, des d'aquest punt de vista, també ens agrada reconèixer-ho. I ens agrada també apuntar, des d'aquesta òptica i per no repetir algunes de les apreciacions que han fet els companys, que entenem aquesta compareixença –aquesta petició de compareixença– com una explicació més singular del paper de la supramunicipalitat, del paper, en aquest marc, d'una diputació provincial –esperem que, ben aviat, d'un consell de vegueria.

Entenem, per tant, que centrarem aquesta intervenció des d'aquesta vessant, però em permetran que faci, i només de passada, com han fet els companys, algunes reflexions a l'entorn de la simplificació. Podem entendre aquesta com una simplificació normativa quant a volums normatius; podem entendre també, quan parlem de simplificació, si ho fem també –i s'hi ha referit,

doncs, el company Esteve– vinculat al garbuix normatiu, a un aprimament també de totes aquelles qüestions econòmiques que afecten el món local. I que, com s'ha dit, ens sumem també en aquella iniciativa de les entitats municipalistes de l'any 2011, de treballar en aquest sentit.

Però avui estem davant d'un projecte que, singularment, en el seu títol ens invita a parlar de l'activitat administrativa de la Generalitat i dels governs locals per a l'impuls de l'activitat econòmica. Per tant, en un context social i econòmic com el que tenim, una llei com aquesta és sens dubte molt necessària. També el seu objecte, també els principis que l'acompanyen: la llibertat d'exercici d'activitats econòmiques, la intervenció administrativa mínima, la reducció de les càrregues a les empreses i als professionals, i fins i tot els instruments jurídics per portar-los a terme, sigui amb la declaració responsable o amb la comunicació prèvia.

Ens sembla particularment interessant també tots aquests mecanismes alternatius a la mateixa intervenció administrativa, sia a través dels codis de bones pràctiques, a través de les guies d'autoavaluació o a través de la pròpia interoperabilitat, i tot a un fi, el de reduir les càrregues administratives. Per tant, des d'aquesta perspectiva, ens sembla interessant i ens sumem plenament en el seu objectiu.

M'agradaria, però, ressaltar algunes qüestions que, des d'aquest punt de vista, poden ser objecte de millora. I, per tant, em referiré, per exemple, en aquest sentit, als preceptes que fan referència a la necessària coordinació i col·laboració entre el conjunt de les administracions públiques per a les facultats d'intervenció, inspecció i sanció –i sobretot aquestes: les d'inspecció. Sabem que aquesta, en l'exercici, doncs, del funcionament diari de l'Administració local..., la inspecció –i, per exemple, si ho treballem i ho portem en el terreny de l'àmbit urbanístic– és sovint una de les qüestions més punyents, atesa la falta de mitjans. Per tant, entenem que aquesta coordinació ha de ser efectiva i que aquí hem de buscar també els mecanismes perquè l'Administració supramunicipal puguem també dir-hi alguna cosa.

Ens semblen molt interessants totes les previsions relatives a la finestra única empresarial, entesa com una xarxa de relacions interadministrativa. Entenem, però, que podrien ser suavitzables –i és important també que el legislador sigui sensible al respecte– algunes de les seves afirmacions. No ens sembla, doncs, que sigui la millor manera de plantejar-ho explicar, a l'apartat tercer de l'article 15, que tots els governs locals s'hi han d'adherir. Entenem que aquesta adhesió no s'hauria de plantejar amb uns termes tampoc de preceptivitat, sinó d'acompanyament i d'invitació, perquè al final s'ha de respectar també un principi –i vosaltres ho saben molt bé–, que és el de l'autonomia local. Certament, la disposició addicional primera ho suavitzava, però entenem també, doncs, que és important, entre altres coses, perquè aquesta norma on més i major grau d'incidència s'aplicarà serà sobre el camp local, i per tant és important també saber aquí..., i comptar

amb l'expertesa dels secretaris, dels interventors i dels tècnics locals.

En igual sentit, l'article 16, pel que fa al portal electrònic únic per a les empreses, en ares d'allò que la legislació fa tants anys que preveu i que costa tant des de l'òptica de l'aplicació diària del dret de portar-ho a terme –ja des de l'article 35 de la Llei 30/92–, que no exigim a la ciutadania documents que ja estan en poder de la mateixa Administració. Malgrat això, és bo encara anar-hi insistint a través de les normes, doncs, perquè aquest principi acabi sent també una realitat.

Entenem, però, que s'haurà de ser molt curós a l'hora de buscar la interconnexió entre la finestreta única i el portal electrònic. També des del punt de vista de l'òptica de l'aplicabilitat, al final hem de tenir present que en aquests conceptes estem ja parlant de pàgines web, de seus electròniques, de portals de transparències, de finestretes úniques; per tant, hauríem de buscar-hi un marc d'interrelació. A tall d'exemple, em sembla que l'apreciació i la regulació que ha fet la Llei de transparència amb els portals de transparència és d'una tècnica jurídica molt correcta i que podria, doncs, també servir de mirall. Un portal únic en clau de país i mirar com ens anem incorporant la resta dels governs locals. I un paper, aquí, de la supramunicipalitat pot ajudar a fer-ho possible.

Entenem també com una bona mesura la comissió progressiva, *in itinere*, per facilitar l'accés i l'exercici de les activitats econòmiques; una comissió plural que, evidentment, estic d'acord que ha de comptar també amb les entitats municipalistes més representatives. Diu que sempre, i en tot cas, serà presidida per un representant de la Generalitat de Catalunya –apartat 5 de l'article 17. No veig per què un representant del món local no la pot presidir; deixo, en tot cas, la pregunta.

Modificació de la Llei 26/2010 i elaboració de les cartes de serveis; s'ha dit i ens hi sumem, vinculat també a l'avaluació, a la millora de les polítiques públiques. Però la llei ens diu –i, en aquest cas, el projecte de llei hi incideix encara més–: «Totes les administracions públiques.» Quan diu «totes les administracions públiques» està pensant també en els 947 municipis; però està pensant també en els 311 que són els municipis que conformen les comarques de Barcelona. Però, d'entre aquests, n'hi ha noranta-quatre que no arriben a mil habitants. Per tant, és necessari també que, des d'aquest punt de vista, s'inviti i s'acompanyi que l'àmbit supramunicipal, que les diputacions, que els consells de vegueria en el seu moment, acompanyin en aquesta mesura. I més en un moment –i també s'hi ha referit– en què l'àmbit supramunicipal, a partir de l'atac recentralitzador que ha suposat la llei de racionalització, ha posat també, doncs, en qüestió el model competencial d'aquestes.

El mateix amb relació al que s'ha referenciat respecte a la suspensió dels serveis i activitats temporals per part del món local. Efectivament, no analitzar aquesta realitat és fer-hi ulls clucs. L'any 2011, la realitat institucional local d'aquest país era la que era, i era la d'ajuntaments que tenien dificultats per prestar molts

serveis, i era la d'ajuntaments que tenien dificultats per portar-los a terme. Per tant, que des del món local s'analitzi aquesta perspectiva em sembla bé. Altra cosa és que no podem oblidar que, darrere d'aquests serveis, hi ha usuaris, i per tant s'han de garantir també els drets d'aquests.

També una sèrie de modificacions a la Llei 20/09 i a la 3/10, i, novament, a la Llei d'urbanisme. Hem també de ser conscients que, per als operadors, no sempre és bo estar modificant els annexos de què hem d'entendre allò que va vinculat al règim de comunicació o al règim de declaració responsable. Per tant, entenem que si aquesta ha de ser la classificació, doncs, val la pena que la treballem bé, perquè no la tornem a modificar amb posterioritat i que, per tant, tinguem ja una classificació prefixada.

Em sembla també, des d'aquesta perspectiva, doncs, molt interessant tot allò que fa referència a la disposició addicional tercera, en virtut del proper desplegament d'un reglament, però aquest hauria de ser també un precepte que no quedés en l'aire, sinó un precepte que es portés a compliment immediat, perquè el reglament, amb la voluntat que aquest té, que és la simplificació documental, em sembla especialment interessant.

I, per acabar, m'agradaria referir-me especialment a la disposició addicional sisena. La disposició addicional sisena determina que les administracions públiques que tenen atribuïdes les competències en matèria de cooperació i assistència als governs locals poden adoptar mesures instrumentals i de foment en relació amb els supòsits de suspensió temporal. Però fixem-nos en què diu el precepte: «Les administracions públiques que tenen atribuïdes competències en matèria de cooperació i assistència.» D'entrada, la Generalitat de Catalunya, les diputacions provincials, els consells comarcals. Crec que seria bo que, en ares també d'una major delimitació i coordinació entre les diferents institucions, es preceptués clarament, i per tant, també, amb una major incidència, que les diputacions provincials, que els consells de vegueria, aquí han de jugar-hi un paper –perquè poden, perquè tenen la capacitat tècnica, perquè tenen la capacitat econòmica–, però que aquest paper alhora s'ha de fer molt coordinat a nivell d'execució territorial amb els mateixos consells comarcals. Els consells comarcals han de ser les oficines de descentralització, han de ser els ens de descentralització d'aquesta planta, d'aquesta escala veguerial. Per tant, crec que aquesta disposició pot ser objecte de millora en ares de cercar aquesta major coordinació: una vegueria –una diputació provincial, en l'actualitat– forta, però molt descentralitzada a escala comarcal i, per tant, dotada de tota la coordinació.

I, finalment, m'agradaria referir-me també que, en aquesta línia, el projecte de llei, i la seva llei en el seu conjunt –i acabo amb això–, podria també incidir en una cosa que em sembla molt important: que està bé que fem lleis; està bé, doncs, que fem lleis que ajudin a anar acompanyant el batec social, econòmic i nacional d'aquest país, però que no podem oblidar també que les lleis han de buscar mecanismes per facilitar la col·laboració institucional. I en això em remeto,

per exemple, al que ha passat –i ho he viscut, doncs, a la Diputació de Barcelona en primera persona– en aquesta legislatura. Probablement ha estat la legislatura de major coordinació institucional entre el món local i la Generalitat dels darrers trenta anys d'història democràtica. I això s'ha fet perquè hi ha hagut unió, perquè hi ha hagut voluntat, però també perquè hi ha hagut un marc de capacitat.

Fa escassos dies ho podríem fer –i ens remetem a exemples concrets–: dilluns es presentava un model de país en matèria de padró, les quatre diputacions i l'AOC. I, per tant, sumant-nos també al que deia el company. Per tant, està bé que en aquests projectes també s'estableixi –i acabo amb això– aquesta voluntat, perquè les administracions es coordinin més entre si, perquè això, en definitiva, acaba afavorint més els ciutadans.

Moltes gràcies, i resto a la seva disposició.

El vicepresident

Molt bé, moltes gràcies. Comencem pel posicionament dels grups parlamentaris. Per Esquerra Republicana de Catalunya, el senyor Sabrià. Tres minuts.

Sergi Sabrià i Benito

Moltes gràcies, president. Doncs, en primer lloc, agrair als tres compareixents les aportacions. Dir-los que n'hem pres bona nota, que tenim la voluntat d'incorporar aquests neguits del món local, que d'altra banda, doncs...

I faré uns plantejaments generals o algunes reflexions, per tal que després vostès també hi puguin dir la seva. Compartim totalment els principis, com deia el senyor Esteve, de la llei, malgrat que pensem, doncs, que queden alguns punts a ajustar o, com a mínim, algunes preguntes a plantejar-nos, que hauríem de ser capaços de resoldre i tancar millor en el procés de la llei.

I plantejo alguns d'aquests neguits que tenim nosaltres, eh? Ens sembla que l'article 19 –crec que és un dels que ha anat sortint tota l'estona–, aquest és important. A nosaltres ens fa la sensació que hauríem de ser capaços de girar també una mica la situació i no plantejar-nos només aquesta primera part –de com un ajuntament pot deixar de prestar un servei en unes condicions concretes–, sinó que la llei estigués preparada per fer allò que realment caldria, que és ser capaços de traslladar els recursos a l'ajuntament –en el moment en què siguem capaços d'això– perquè l'ajuntament sí que tingui aquesta capacitat de tirar-ho endavant, i ens sembla que això hi hauria de ser.

Ens agradaria, potser, que, si poguessin aprofundir una mica més sobre aquesta necessitat que, per resoldre expedients, calgui un informe de la Generalitat..., i fins a quin punt entenen que això és una vulneració de l'autonomia local.

De la finestra única, crec que tots compartim la seva necessitat, però tant de la finestra com de la carta de serveis a nosaltres ens preocupen els ajuntaments més petits, eh?, i és una mica l'acompanyament que també plantejaven vostès. Tenim avui ajuntaments amb difi-

cultats per mantenir un espai web, per posar un exemple, i en canvi a partir d'ara els volem demanar que siguin capaços, en sis mesos, de mantenir aquesta finestra única. Doncs, valorar una mica si realment, només amb un acompanyament, creuen que això es pot arribar a fer o no. O l'obligatorietat de la carta de serveis, que aquesta encara és més immediata, eh? –són vint dies després de la publicació, si no ho tenim mal entès–, com veuen vostès la capacitat d'aquests ajuntaments més petits de fer front a aquesta obligació.

Jo, que he estat alcalde del meu municipi, quan llegia la part dels béns patrimonials i aquesta possibilitat d'alienar béns patrimonials per finançar despeses corrents, bé, et crea, no?, la sensació de dir: «Resoldrem un problema puntual en un moment donat, i a la llarga podem crear un problema molt més gran.» Per tant, aquí també ens agradaria la seva valoració.

I un apunt, també una valoració, sobre les activitats sense llicència, eh? Si faig una llista, doncs (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*), de serveis funeraris o establiments hotelers –acabo de seguida– de fins a quatre-centes habitacions amb règim de comunicació, bé, a nosaltres ens sembla que, en alguns casos, aquí el que fem no és millorar o posar-ho més fàcil, sinó que aquí ens podem quedar amb una situació d'inseguretat jurídica i d'afectacions ambientals importants. O què passa quan la declaració responsable és contrària al planejament urbanístic? I aquí, a nosaltres també ens genera alguns dubtes.

Per tant, he plantejat moltes preguntes; doncs, si ens poden contestar, en la mesura que el temps els ho permeti.

Gràcies.

El vicepresident

Gràcies, senyor Sabrià. Continuem pel Grup Parlamentari Socialista, senyora Romero.

Alicia Romero Llano

Gràcies, president. Bé, moltes gràcies al senyor Soto, al senyor Esteve i al senyor Forcadell per la seva intervenció.

Nosaltres, en el debat a la totalitat d'aquest projecte de llei, ja vam ser molt crítics amb aquesta llei. Ens sembla que la llei planteja algunes modificacions que res tenen a veure amb la simplificació administrativa i la reactivació econòmica.

Nosaltres podem compartir i compartim el que deien vostès, sobre quin seria l'objectiu –si realment fos aquest; nosaltres creiem que no és només aquest–: de simplificar l'Administració, reduir tràmits, gestions, per afavorir no sé si l'activitat econòmica, però com a mínim sí la celeritat i l'agilització de l'activitat econòmica. Però creiem que aquest no és l'únic objectiu, perquè, si no, no entenem com hi ha modificacions que ens sembla que tenen poc a veure amb això, com l'alteració de termes municipals o la modificació

de la nomenclatura d'alguns municipis, quan parla de la modificació d'estatuts de mancomunitats, etcètera, no? Ens sembla que alguns d'aquests aspectes s'haurien d'estar treballant a la Llei de governs locals, que està aturada, i per tant ens desenaixen una mica alguns preceptes, algunes modificacions que es plantejen aquí, que a més semblen la suma de modificacions parcials que acaben fent una llei òmnibus, que no pas una llei per fer una simplificació administrativa que realment ens porti a una reactivació econòmica.

Nosaltres també ens plantejem si les modificacions que plantejen, totes, ens comportaran una millor..., és a dir, «una millor», no: *més* activitat econòmica, no? Sí, estem d'acord amb alguns aspectes de simplificació lligats a la transformació de l'Administració electrònica, i molts ajuntaments ja han fet passos en aquest sentit: la signatura electrònica, planteja la finestreta única, el portal d'empreses; ho podem compartir.

Tenim els dubtes –i ho han dit alguns de vostès– sobre si els municipis més petits tindran capacitat per fer això. Perquè ho deia el senyor Sabrià: hi ha alguns municipis que no poden mantenir ni la seva web; a veure com podran mantenir un portal d'empreses. És a dir, aquí creiem que ha d'haver-hi algun suport molt explícit de la Generalitat, si realment s'obliga a desenvolupar aquests serveis. Igual que la carta de serveis: si realment hi ha una obligatorietat –que això..., em sembla que s'entra clarament en l'autonomia local–, doncs, creiem que aquí hauria d'haver-hi molt més que un acompanyament. I en aquest sentit, doncs, m'agradaria que vostès, que són experts en l'àmbit local, poguessin dir quins podrien ser aquests serveis de reforçament, acompanyament i suport a l'àmbit local.

Bé, en aquests elements estaríem d'acord.

Nosaltres estem molt preocupats –sincerament, molt preocupats– per tot el que afecta les activitats econòmiques. Jo no he sigut alcaldessa del meu poble, però en vaig ser regidora i vaig portar el tema de les activitats econòmiques, i a mi, quan veig que eliminem llicències ambientals, que passem algunes activitats a comunicació prèvia, se'm posen els pèls de punta. Perquè algunes em semblen realment importants, que afecten la seguretat de les persones, que afecten la seguretat i la convivència, el medi ambient.

I, per tant, a mi, en aquest sentit, m'agradaria que vostès ens diguessin fins a quin punt els sembla que són raonables les modificacions que es plantejen. Perquè, com deia, eliminem llicències ambientals en establiments hotelers (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*), en instal·lacions, però després passem a comunicació prèvia moltes activitats. Per exemple, estic pensant –i acabo, eh?– en totes les instal·lacions de radiocomunicació. En fi, fa uns anys vam viure el que això ha generat als municipis, l'alarma social. Si ara, a sobre, eliminem la llicència ambiental d'això, doncs, no sé quin control es podrà fer, quin seguiment de totes aquestes activitats.

Nosaltres creiem que tot aquest paquet és important i m'agradaria que vostès poguessin incidir una mica més en això, perquè –ja acabo, ara sí–, a vegades, quan..., bé: «Hi haurà molta més activitat econòmica.»

No sé quantes empreses més es crearan perquè eliminem la llicència ambiental o passem algunes llicències a comunicació prèvia. Però escoltin, l'últim informe de Global Entrepreneurship Monitor diu que, en els darrers nou anys consecutius, el problema més important de les empreses –no només perquè neixin, sinó perquè creixin i es consolidin– és el finançament, no els tràmits administratius. Evidentment s'han de millorar, però a mi em preocupa quin nivell d'inseguretat jurídica generarem, quin nivell d'inseguretat ciutadana, també, i després si realment això generarà llocs de treball, que és el que, entenc, persegueix la llei. I és aquí on nosaltres tenim greus dubtes.

Si poguessin vostès entrar en algun detall d'aquests aspectes, doncs, els ho agrairíem molt.

El vicepresident

Molt bé, gràcies. És el torn del Grup Parlamentari del Partit Popular.

Fernando Sánchez Costa

Gràcies, president. Nosaltres –gràcies a vostès tres per la seva compareixença– compartim plenament els principis i els objectius d'aquest projecte de llei.

De fet, és un desenvolupament molt tardívol, massa tardívol, del que es va encetar amb les lleis òmnibus del 2011. Han passat tantes coses que sembla que hagi passat una eternitat des d'ençà, però allà es van posar algunes bases que es desenvolupen en aquest projecte de llei.

Nosaltres celebrem, doncs, qualsevol llei orientada a facilitar l'activitat econòmica, a donar un marge de confiança a l'empresariat, a reduir l'excés de càrregues burocràtiques, a reduir els terminis; compartim el tema de la finestreta única, la declaració responsable prèvia. Ens manca, potser, una major dotació de recursos; és a dir, si es fan projectes, doncs, quins recursos hi haurà per implementar-los.

No veiem clar, per exemple, per què s'ha d'introduir aquí els requisits i els tràmits per a la segregació de municipis –per afavorir la segregació de municipis. Més aviat hauríem de tendir a concentrar més que a segregar, i a mancomunar més que ara a dividir nous municipis. En el fons, moltes coses d'aquí haurien d'estar en una llei local, però com sembla que el Govern no tindrà temps de fer-ho, o no té voluntat de fer-ho, doncs, ho han posat aquí.

A mi em fa certa gràcia una cosa. Si això ho hagués aprovat el Govern de Madrid –el Govern central–, bé, ja estarien muntant manifestacions, o sigui: «recentralització», «ingerència», «atac a la dignitat de Catalunya», etcètera, no? Però és que alguns de vostès han parlat de «clarificació competencial», de «racionalització», d'«establiment de competències en diferents graus»; no ho sé, em sonava a una altra llei contra la qual han muntat un ciri espectacular. Bé, per tant, com estan en línia amb coses que defensem, nosaltres hi estem a favor.

També agrairíem, en concret, doncs, l'última intervenció, que ha donat molts detalls concrets de punts de millo-

res que es poden fer, i les que han fet. Els altres... Jo no sóc el ponent d'aquesta llei, però prenc nota de totes elles i ho transmetré.

Moltes gràcies per la seva intervenció.

El vicepresident

Molt bé, moltes gràcies. Continuem amb el Grup Parlamentari d'Iniciativa. Senyor Companyon.

David Companyon i Costa

Iniciativa - Esquerra Unida, president. *(Pausa. Remor de veus.)* Sí, gràcies. Bé, el nostre grup, d'Iniciativa i Esquerra Unida, va presentar una esmena a la totalitat. Per tant, no els sorprendrà el nostre posicionament contrari, i també, en aquest cas, no compartim els principis que s'esmenten a la llei ni aquells que corresponen a la Directiva Bolkestein, no?, o la Directiva de serveis.

Més enllà d'aquest posicionament, per dir-ho d'alguna manera, ens sorprèn l'arquitectura amb la qual s'ha construït aquesta llei. Perquè abans s'hi referia el representant de la Federació de Municipis de Catalunya: no tenim la Llei de governs locals, no tenim resolta la llei de finançament dels governs locals. Amb la qual cosa aquesta llei, feta, com tots podem veure, amb compareixences dos dies, a corre-cuita —una llei tan important: el representant de l'Associació de Municipis de Catalunya ha dit que era una llei, d'alguna manera, cabdal, que canviava la..., era un «canvi de model de treball i de mentalitat»—..., clar, costa d'entendre com es pot encarar una llei, que independentment que puguis estar a favor o en contra d'ella, o tenir-hi tots els matisos, ha de canviar la forma de treball i la mentalitat..., i es faci amb totes les mancances que es farà, eh?

Crec que, per dir-ho d'alguna manera —jo m'ho he anotat aquí—, aquest projecte de llei té un punt d'irresponsabilitat, eh?, per la manera, pel moment i per l'arquitectura en la qual s'està plantejant. Insistir en el tema dels governs locals i en el tema del finançament, i entenc que és una certa dimissió del municipalisme, que sorprèn d'una força com Convergència, que és la força política que, fins que vinguin les properes eleccions, és aquella que té més governs locals. Se'ns fa francament molt difícil —i en l'informe que va presentar la Federació de Municipis de Catalunya...— visualitzar com es podrà aplicar aquesta llei, i no només en petits municipis —abans s'hi referia el representant d'Esquerra Republicana.

Mirin, en la meua intervenció en el Ple, defensant l'esmena a la totalitat, vaig parlar del cas..., algú ha parlat de l'èxit de Barcelona; doncs, jo vaig intentar posar un exemple del no-èxit de Barcelona en la gestió dels apartaments turístics. I els llegiré una frase que, en aquest cas, era del president del Gremi d'Hotelers, que es queixava de la competència deslleial que representaven els milers i milers i milers de pisos i d'apartaments turístics que estaven sota control. Deia, exactament: «L'Ajuntament de Barcelona» —o sigui, el de Barcelona, cap i casal de Catalunya— «no té prou capaci-

tat de control per a aquest pisos.» I, ves per on, ell acabava proposant la necessitat d'externalitzar les inspeccions d'aquests apartaments turístics; és a dir, de crear empreses concessionàries del control.

Abans, algun dels intervinents parlava que era un principi rector, un dret subjectiu dels emprenedors, la ciutadania i les empreses que no hi haguessin controls concurrents. Al nostre grup, a Iniciativa i Esquerra Unida, el que francament ens té alertats i preocupats és la manca de control. I hi insisteixo, no és perquè ho digui el nostre grup, que té tot la legitimitat per dir-ho, sinó perquè ho deia el Gremi d'Hotelers amb relació a l'Ajuntament de Barcelona: la manca de control.

En la jornada de treball que va fer el departament, el representant de la Cecot deia que s'havia de parlar clarament d'un aspecte que ningú en volia parlar, que era la destrucció de llocs de treball en el món local, i que aquests controls els que els havien de fer eren empreses concessionàries, com en tants altres casos són empreses les que acaben fent aquest exercici en nom de la... en fi, per règim de concessió. Malauradament, tenim prou exemples que aquest règim de concessió, finalment, amb qui va és en contra de l'interès públic, no?

Ens preocupa molt enormement. La representant del Partit Socialista ho plantejava amb relació a l'eliminació de les llicències mediambientals. O sigui, tu vas... Algun de vostès ha parlat que el que es feia era donar compliment a una reivindicació de la ciutadania; m'agradaria saber, exactament, a on han vista vostès aquesta reivindicació de la ciutadania. Per exemple, si sortíssim aquí fora i preguntéssim: «Vostè creu que un hotel de quatre-centes places no hauria de tenir llicència ambiental?», i li poguéssim explicar el que correspon, si contestarien que sí o que no. És a dir, on està l'interès general, que un hotel de quatre-centes places no tingui llicència urbanística? O que, en el cas dels apartaments turístics de Barcelona —en el qual, per exemple, en un sol dia es van donar d'alta 689 apartaments turístics—, sigui simplement per una declaració o una comunicació prèvia, amb una activitat que, en el 90 per cent, s'exerceix en blocs d'habitatges, amb tota la situació que hem tingut, per exemple, en el barri de la Barceloneta.

O la suspensió de serveis. Si hi ha quelcom sagrat en la relació entre la ciutadania i un municipi és aquell contracte que, d'alguna manera —que és el programa electoral—, un partit fa amb la seva ciutadania amb relació als serveis que dona. Algú ha dit: «Són serveis d'usuaris.» Només li ha faltat dir «clients», no? Són...

El vicepresident

Senyor Companyon, hauríem d'anar acabant.

David Companyon i Costa

Sí, acabo. Són serveis que s'adrecen a la ciutadania, i que és inconcebible que, en comptes que vostès reivindicuin una llei de finançament i que el Govern arregli no només el deute que té, sinó que es puguin finançar els serveis que es donen a la ciutadania, el que arreglem és que no els donin. Per nosaltres és francament

inconcebible, hi insisteixo: una dimissió del municipalisme, que ha estat una de les senyes d'identitat de Catalunya.

Gràcies.

El vicepresident

Molt bé. Moltes gràcies. I, per finalitzar, senyor Bonvehí, per part del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

David Bonvehí i Torras

Gràcies, president. Nosaltres, com vam dir en el debat de la totalitat, compartim els principis que són presents en aquest text legislatiu. Abans de tot, també agrair als tres compareixents les seves explicacions i el seu aprofundiment que hem vist que han fet ja sobre el text.

Nosaltres també vam dir en el debat de totalitat que entenem que, allò que havíem fet amb les lleis òmnibus, ens havíem quedat a mig fer. Som els primers que reconeixem que, segurament, la mentalitat i el canvi de model de treball i de mentalitat que ja ha fet la gent i han fet les empreses i han fet les mateixes administracions durant aquests últims anys han anat per davant, fins i tot, d'aquesta reforma legislativa. I, per tant, el que fem amb aquesta reforma legislativa entenem que és posar sobre el paper moltes de les accions i moltes de les propostes que han fet el món local i les administracions, i per tant entenem que és una bona estructura, un bon text legislatiu per a això, per acabar de reconfirmar aquest model de treball i mentalitat que s'ha anat fent els últims anys. Que ara, a vegades, ens trobem que diferents ajuntaments de pobles veïns, doncs, interpreten de manera diferent els règims de comunicació o règims de declaració; aquí el que fem també és clarificar el que anirà per un procediment i per un altre. I, per tant, entenem que és un bon text legislatiu.

Jo, la pregunta bàsica que els volia fer és –i l'ha fet la representant del Partit Socialista– si alguna d'aquestes activitats concretes que es canvien al règim de llicència o règim de comunicació i declaració..., entenen que, diríem, hi ha alguna bestiesa o hi ha alguna cosa que, a simple vista, vostès diguin: «Això no pot anar per aquí, perquè és una bestiesa.» I, per tant, jo crec que aquesta és la pregunta que pertoca fer.

Nosaltres, com a Convergència i Unió, creiem que aquesta llei s'ha d'aprovar, s'ha d'aprovar abans d'acabar la legislatura. El president de la Generalitat i el principal grup de l'oposició..., doncs, sembla que s'ha pactat que aquesta és una de les lleis estratègiques i importants d'aquesta legislatura, i que la volem portar a terme. I, per tant, entrant en el detall d'aquesta –que és el que haurem d'aprovar en aquest Parlament–, és a veure, doncs, si hi ha alguna d'aquestes activitats que l'hem de canviar i que vostès no ho veuen bé.

I res més. Jo ho deixaria així, i moltes gràcies.

El vicepresident

Molt bé. Moltes gràcies. Per un màxim de cinc minuts, faré el mateix ordre d'intervenció que hem fet

a l'inici. Per tant, comencem amb el senyor Juan Ignacio Soto.

Juan Ignacio Soto Valle

Molt bé. Gràcies. Bé, pel mateix ordre de les intervencions, el representant d'Esquerra Republicana. La veritat és que, respecte del punt 6 de l'article 19 –hi han els punts sobre els quals ell s'ha referit–, el que diu el text del projecte és que «la Comissió de Govern Local pot identificar i proposar», i nosaltres entenem que això, doncs, no casa bé amb el principi d'autonomia local i això s'hauria de modificar, eh? –això s'hauria de modificar.

Quant a les cartes de serveis, el tema de l'obligatorietat, jo crec que la llei és molt agosarada. És a dir, és ambiciosa quan fa una previsió que tots els municipis, com a *obligatio*, hauran d'elaborar aquesta carta de serveis. Bé, això és possible –si fem una previsió realista, no formal o retòrica, sinó realista– si hi ha un esforç del conjunt del sector públic –la Generalitat, les diputacions– per fer-ho possible, perquè si no tindrem un problema després de frustració respecte de les expectatives que creï la llei. Ara, doncs, si l'objectiu és ambiciós, això s'ha de respectar. Ara, s'han de posar els mitjans a l'abast, perquè si no els municipis tindran un problema, eh?

Respecte del tema de la revisió del Reglament de patrimoni. Doncs, hi han evidentment coses que tenen a veure amb la simplificació, en aquesta proposta, i coses que no tenen a veure de cap manera amb la simplificació. Nosaltres entenem que és qüestionable, des del punt de vista jurídic, la falta de control respecte de les decisions en matèria d'alienació o venda del patrimoni, i que amb això s'ha de ser curós, perquè hem de ser coherents amb les previsions d'altres lleis o iniciatives parlamentàries, en concret de la Llei de transparència, aprovada pel Parlament a finals de l'any passat. I això s'hauria de revisar. Això és el que nosaltres entenem, i és la proposta que vam fer en el seu moment, abans de passar el text per la Comissió de Govern Local.

El tema de les llicències i el tema de l'activitat urbanística. Doncs, hi ha un salt que és molt apreciable, des del punt de vista estètic, amb una simple confrontació de la disposició anterior i la disposició actual. És a dir, quan es parla d'instal·lacions per a la neteja en sec en una superfície de fins a cinc-cents metres quadrats, doncs, hi ha una alteració de la superfície anterior. El mateix passa amb les bugaderies industrials, amb les activitats de garatge i aparcament de vehicles en una superfície superior a cent metres quadrats –ara passaria a cinc-cents metres quadrats. Jo crec que el legislador ha de temperar alguna d'aquestes xifres i, bé, una cosa és la liberalització... Estem d'acord amb els objectius de la Directiva Bolkestein, que també deia, aquesta directiva –en els informes rigorosos de la Comissió Europea–, que comportaria un increment de l'1,2 per cent del producte interior brut de tota l'economia de la Unió Europea, i això no s'ha aconseguit –això no s'ha aconseguit. Que hem de fer els esforços? Evidentment. Que hem de modernitzar? Evidentment. Que hem de simplificar? Evidentment. Però hem de posar a l'abast d'aquests objectius instruments útils i

eficaços per assolir-los, perquè si no tindrem un problema, una altra vegada més, de frustració. Per tant, des del punt de vista local, nosaltres considerem que això s'ha de temperar.

Respecte de la intervenció de la diputada, la representant del Grup Socialista, estem d'acord que aquesta llei, sota el pretext de la modernització i la simplificació –que, ho hem dit al començament, hi estem absolutament d'acord, perquè compartim els objectius estratègics, també per al sector públic local, de l'estratègia de la Unió Europea 2020–..., però, doncs, aquest projecte de llei aprofita l'avinentsa per fer d'altres coses.

Quant a la desregulació, eh?, que, bé, hi estem totalment d'acord. Hem d'intentar que aquesta desregulació, doncs, sigui equilibrada i protegeixi d'altres béns que hauran de protegir els municipis, o el conjunt del sector públic, per evitar efectes enutjosos... *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)* Va, acabo en un minut.

Al representant del Partit Popular. La Federació de Municipis de Catalunya és coherent, absolutament coherent amb la posició que ha expressat aquí, en el si de la comissió, i la posició que ha expressat quan es va aprovar la Llei de racionalització i sostenibilitat de l'Administració local. I defensem els mateixos objectius de protecció de l'autonomia local, tant quan ho vàrem portar al Tribunal Constitucional perquè això ho defensés, com ara, quan fixem una posició crítica respecte del que representa l'article 19 d'aquest projecte, que, hi insistim, cap d'altra comunitat autònoma ha tingut una iniciativa en aquest mateix sentit.

Totalment d'acord amb la intervenció del representant d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, eh? *(rialles)*; estem d'acord amb aquesta intervenció.

Respecte de la intervenció del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, doncs, quant a la pregunta, jo crec que l'he respost quan responia a les qüestions que plantejava el senyor Sabrià. Alguna qüestió concreta l'he citada, no? –els aparcaments, els hotels... Crec que hem de temperar el tema de les superfícies i fer-ho de manera equilibrada, perquè els municipis no tinguin després un problema de control evident, que el tindran, perquè no tenen les eines, ni els instruments, ni l'organització adequada per fer aquest control que ens correspon.

Gràcies, president.

El vicepresident

Molt bé, moltes gràcies. Continuem amb el senyor Francesc Esteve. Cinc minuts.

Francesc Esteve i Balagué

Bé intentaré respondre no per ordre d'intervencions, sinó sí una mica les qüestions que han anat sortint.

El representant d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, que es queixa a nosaltres del moment i la manera de com es tramita aquest pro-

jecte de llei. Miri, escolti, això no és cosa nostra, ni el moment ni la manera. Nosaltres venim aquí a compareixer i a explicar la nostra versió, però el moment no l'hem triat i la manera tampoc. Respecte al que diu de... *(Veus de fons.)* No. Almenys, l'entitat que representa. *(Veus de fons.)* Entenc que la diputació i la federació tampoc, però... Per tant, ni el moment ni la manera és cosa nostra.

Respecte al que ens diu que «és el moment de la dimissió del municipalisme», no? Bé, perdoni que estigui totalment en contra d'aquesta afirmació, quan vostè sap, i segurament més bé que jo, que en els últims anys qui ha garantit més l'estat del benestar a Catalunya han estat els ajuntaments, d'acord? I el que fem amb aquesta llei és intentar tenir una normativa sectorial que reguli la manera de poder fer les mateixes coses, però fent-ho més fàcil per als ciutadans, i per als agents, i per als que exerceixen les activitats econòmiques.

Respecte a l'article 19, que s'ha comentat per part de més d'un grup, insisteixo en el principi de voluntarietat. Per mi, no hi pot haver col·lisió amb el principi d'autonomia local, quan és la mateixa Administració qui decideix fer ús d'aquest instrument que el projecte de llei permet. Per tant, sempre que es garanteixi aquesta voluntarietat, en ús de les potestats d'autoorganització que tenen les administracions locals, no veig per enlloc una col·lisió amb l'autonomia local. És més, ja ho he dit abans i ho repeteixo: aquest article 19, que modifica l'article 69 bis del text refós de la Llei municipal, surt d'una demanda concreta d'alcaldes i alcaldesses de la Federació de Municipis i l'Associació Catalana de Municipis i Comarques de l'octubre de l'any 2011, que compareixen a la Generalitat, i crec que també al Parlament, per explicar la necessitat de poder regular en determinats supòsits la no-prestació d'aquests serveis en casos d'insuficiència financera. Per tant, aquest projecte recull en part aquella demanda de l'octubre de l'any 2011.

Pel que fa a la carta de serveis, ja he parlat de la importància d'aquesta regulació, i la importància de fer-ho bé. I també he avançat que hi havia un perill, que és que tinguéssim dues velocitats. He fet referència també al paper del Consorci Administració Oberta de Catalunya i he reclamat també la introducció d'algun mecanisme de suport, de tutela i d'ajut als ens locals a l'hora d'implantar no només les cartes de serveis, sinó la finestreta única empresarial i el portal únic. Evidentment, ens trobarem amb casos que hi ha ajuntaments que no ho podran seguir d'entrada, d'acord?, però és feina dels que estem aquí, de tota la taula, de mirar que això no sigui així, i es feina del Govern tenir un instrument de suport perquè això no passi.

Però jo faig la següent reflexió. Llegint la Llei de transparència que aquest Parlament ha aprovat recentment, el problema deu ser el mateix. La Llei de la transparència, molt ambiciosa, també contempla un seguit d'obligacions que, molt probablement, els municipis més petits d'aquest país tindran moltes dificultats per aplicar. En tot cas, el problema seria el mateix.

Un altre tema que s'ha comentat, no?, els principis de la llei. Mireu, el principi de llibertat i d'igualtat, per

aquesta llei, per mi equival a una cosa molt clara: que, per obrir un forn de pa, es trigui el mateix temps i es necessiti la mateixa documentació a la Seu d'Urgell, a Barcelona o a Arenys de Munt, o on sigui, i aquesta llei crec que ho permet, d'acord?

El tema de..., bé, s'ha dit també que..., em sembla que m'ho he apuntat per aquí, si no me'n recordo malament. *(Pausa.)* Ah, que es parlava de la destrucció de llocs de treball en el món local. Bé, jo això, evidentment, no ho comparteixo en absolut. Jo he parlat de canvi de mentalitat. És a dir, aquesta llei a què ens obliga? A canviar la mentalitat. Estem parlant que l'actuació dels treballadors públics, en aquest camp, haurà de ser moltes vegades *a posteriori*. Ara hi ha sollicituds de llicència, informem, etcètera. Això desapareix i, en tot cas, la feina, la mentalitat que haurem de tenir és, després, de poder exercir el control.

El representant d'Esquerra, que demanava el tema de la declaració responsable i la compatibilitat urbanística. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)* Acabo de seguida. Evidentment, el fet que per tramitar segons quin tipus de sollicituds es demani una declaració responsable i no s'exigeixi el certificat de compatibilitat no vol dir que pugui ser incompatible urbanísticament. En tot cas, la legislació urbanística ha de prevaldre sempre, i el control posterior que s'haurà d'exercir haurà de vetllar per això, d'acord?

El vicepresident

Molt bé, moltes gràcies. I finalitzem amb el senyor Francesc Xavier Forcadell Esteller.

El coordinador general de la Diputació de Barcelona

Bé, moltes gràcies. En tot cas, per no repetir-me amb algunes de les qüestions, doncs, que s'han dit i que podríem estar-hi completament d'acord, em referiré novament només en l'àmbit de la supramunicipalitat, i sobretot d'aquesta insistència que hi ha hagut per part, jo diria, de totes les intervencions, amb relació a com els municipis, i sobretot els municipis més petits... Si de cas el representant del Grup d'Iniciativa, doncs, ho ha traslladat més també en una problemàtica concreta de Barcelona ciutat i dels entorns metropolitans, però en tot cas, des de l'òptica d'una diputació provincial, com ho fem des dels més petits.

S'ha dit abans també –el senyor Soto s'hi referia–: si la norma és ambiciosa, és bo que ho sigui. I, per tant, el repte que hem de tenir el conjunt de les administracions locals en aquest sentit és posar-nos d'acord, coordinar-nos, col·laborar i fer possible els reptes ambiciosos d'aquesta norma, que no serà senzill, que no serà fàcil, que tindrà complexitats perquè la planta territorial i la asimetria territorial és la que és. Doncs, aquest és el repte que tots plegats, nosaltres, tenim. I, des d'aquesta perspectiva, he citat també abans multiplicitat de convenis i d'acords que es poden fer entre totes les administracions públiques per sumar les forces de tots: de les quatre diputacions, dels ens instrumentals

al respecte, de la Generalitat de Catalunya i de tothom que hi té alguna cosa a veure.

I un mecanisme que ens sembla que pot ser efectiu en aquest aspecte és l'elaboració de models, l'elaboració de documents marc, on els municipis més petits s'hi adhereixen amb les seves particularitats. I he dit, per exemple, abans, que amb alguna d'aquestes qüestions, doncs, em semblava especialment rellevant la previsió que havia fet la Llei de transparència en la mesura de determinar un portal únic de transparència, i com després, des del món local, ens aglutinàvem en el marc aquest per teixir un conjunt de país.

Per tant, jo crec que bona part dels reptes aquí assenyalats –des de l'Administració supramunicipal, hi insisteixo, em refereixo a això– van vinculats a la coordinació interinstitucional de totes les administracions.

I em permetrà només una afirmació, per acabar, i que no va exactament, doncs –ja ho sé–, en el marc de la norma, però sí en alguna de les referències que ha fet, per exemple, el representant del Partit Popular. Ha dit..., i m'he sentit al·ludit, amb alguna de les qüestions que jo havia plantejat amb anterioritat, quan hem parlat de delimitació competencial. I jo li he dit: «Delimitació competencial entre diputació provincial, consell de vegueria, consells comarcals.» Però fixi's que, seguidament, li he dit: «Des de la voluntarietat, des de la col·laboració, des de l'entesa i des de l'aplicació asimètrica en el territori.» La llei de racionalització, i sobretot els avantprojectes d'aquesta llei, des de la nostra perspectiva no van complir cap d'aquestes previsions. Senzillament, el que es plantejava primer era trasllat forçós de competències. Que com el Consell d'Estat, doncs, ja va advertir –en la seva mesura– que no era possible, es va anar diluint, i al final ha acabat en el que és, que em sembla que és una norma que, un any després, només ha generat conflicte, no ha generat i no ha aportat cap o molt poques solucions. I continua pendent encara la gran reforma del món local pròpia del segle XXI; per tant, em sembla, amb tots els respectes, que hi ha alguna diferència.

I, finalment, la intervenció que ha fet el senyor representant de Convergència i Unió. Doncs, dir-li que, malgrat que probablement hi ha algunes qüestions –i aquí s'han dit– que val la pena que s'estudiïn en la lletra petita, amb relació a alguna de les activitats concretes –i aquesta és la tasca que vostès tenen i em sembla que faran bé de revisar-ne algunes–, en el seu conjunt és una norma que, almenys des de l'Administració que represento, i en nom propi, sí que val la pena que vostès la tirin endavant, perquè sí que és una norma en clau de país.

Gràcies.

El vicepresident

Molt bé. Moltes gràcies. Agraïm les compareixences del senyor Juan Ignacio Soto, del senyor Francesc Xavier Forcadell, així com de tots els que l'acompanyen.